

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 583

De Ondergang der Wereld

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J.V.K.

1re Sorte fabrique de **DUBEC SCHWARZ**
2e **DUBEC GOLD** ULTRA
3e **DUBEC AROMATISE**
4e **DUBEC**

J. van Kerckhof

J. VAN KERCKHOF AMSTERDAM
Magasins d'Orfèvrerie et d'Argent Diplôme d'Honneur
de St. Louis 1904 et de Paris 1889
la Haye 1897

NIEUWE SERIE.

DE ONDERGANG DER WERELD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het aanstaande jubilee
van Ph. Baxter.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De hoofd-inspecteur van politie Phileas Baxter, chef van de beroemde Londensche politie, zat in een kwade luim aan zijn ontbijt, omdat hij ook nu weer, zooals zoo dikwijls, zich verslaperen had.

Volgens zijn meening had hij zelf daaraan geen schuld, maar was de oorzaak daarvan de domme Angelika, zooals hij zijn brave huishoudster placht te noemen.

Deze, een inderdaad vlijtige en zorgende vrouw, uit Ierland afkomstig, die vijftig jaren oud was, bestuurd nu reeds sedert achttien jaar de huishouding van den hoofd-inspecteur en vertegenwoordigde de plaats van huishoudster, omdat Baxter niet getrouwd was.

Het was reeds gewoonte geworden, dat hij iederen ochtend zijn huishoudster bij het ontbijt het een of andere staaltje van zijn slecht humeur gaf, door haar, verdiend of niet, maar meestal het laatste, een standje te maken. Het goede mensch was daaraan reeds een beetje gewoon geraakt en gewoonlijk maakte het haar niet koud of warm.

Ook heden was dit het geval. Baxter was

Raffles 588.

van oordeel, dat het haar schuld was, dat hij te laat was opgestaan en wilde haar ter verantwoording roepen.

„Angelika!” riep hij met heesche stem, waarin men nog het gebruik van alcohol in den afgelopen nacht kon bemerken, — „Ange — li — k — a — —”

Maar Angelika scheen doof te zijn.

Nog eens en nog eens hoorde men Baxters aangename stem den naam Angelika roepen, maar Angelika verscheen niet.

Nu begon Baxter te schellen en nadat hij dit eenige minuten onafgebroken had gedaan, zette hij de bel neer, omdat zijn eigen ooren niet meer in staat waren, het oorverscheurend lawaai verder aan te hooren.

„Vervloekt!” riep hij uit, „dat beroerde wijf die ellendige huisplaag, die — — die — —” hij hield het woord nog binnen, omdat hij zich nu zijn secretaris Marholm herinnerde — die den mooien bijnaam van „vloot” droeg — „die gekkin, die ik in mijn huis moet dulden, schijnt geen ooren meer te hebben. Een doode zelfs moet het geluid van de bel gehoord hebben.

Maar natuurlijk, zulk volk veroorlooft zich alles. Het is jammer, dat men het ellendige werk, zooals bedden opmaken, kamers schoonhouden, enzoovoorts, niet zelf kan verrichten! Daarvoor moest de staat eigenlijk zorgen!

„Angelika!!!” Hij schreeuwde opnieuw uit alle macht.

Dit schreeuwen had ten minste een goede uitwerking, omdat daardoor zijn heeschheid, die door het gebruik van den alcohol ontstaan was, langzamerhand verdween en zijn stem weer normaal werd. Hij stond eindelijk op, om te zien waar de huishoudster was. Hij opende de gangdeur, liep die door en trok aan het einde daarvan de keukendeur open.

Daar zat Angelika, de brave Iersche, met een grooten kop koffie voor zich, eenige sneden versch brood, een pond boter en een grooten pot met suiker. Zij bewoog haar kaken heftig op en neer, dronk met volle teugen en las een Ochtendblad.

Bij het binnenkomen van haar meester den hoofd-inspecteur van politie zette zij juist den grooten kop op tafel en zei:

„Nu — u — u — u —, wat verlangt u?”

De inspecteur, die zijn jas nog niet aange trokken had, zette zijn handen in de zij en antwoordde:

„Nu — u — u — u —, je hebt zeker watten in je ongewasschen Iersche ooren!”

Zonder een spier te vertrekken, wees de Iersche met haar langen wijsvinger naar haar ooren, wroette daarin om en terwijl zij daarna haar vinger bekeek, gaf zij ten antwoord:

„Nee — ee — ee — n —, daar is niets in, mijnheer de inspecteur, geen Iersche en ook geen Engelsche watten!”

„Vervloekt wijf! — de gal loopt mij over; mijn bloed wordt karnemelk en daar houd ik niet van; ik krijg een maagziekte, ik heb reeds een hartziekte; jij bewerkt nog, dat ik mijn betrekking kwijt raak en dat gebeurt allemaal omdat jij niet wilt hooren en omdat je een rhinoceros bent!”

„Natuurlijk weet ik dat, mijnheer de inspecteur. Verkiest u nog koffie?”

„Koffie, koffie, maar ik heb in het geheel nog geen koffie gehad. Het kookt en gist weer in mij, ik zou je wel willen wurgen!

Door jou heb ik heden weer mijn tijd verzuimd, door jou besteel ik den Lord Mayor en de Londensche burgerij. Ik kom weer te laat in dienst, jij hebt mij weer niet gewekt. Kun je dan volstrekt niet leeren, dat je mij precies om zeven uur wekken moet, precies om zeven uur?”

„Wel ja, dat heb ik reeds lang geweten en ik heb u ook precies om zeven uur gewekt”.

Baxter werd woedend.

„Wat, jij zoudt mij gewekt hebben? Jij bru-

tale Iersche leugenaarster, jou oude ongekookte rimpelige aardappel, jij haringgeraamte zonder vel en zonder ingewanden! Duizend duivels! probeer niet dat nóg eens te zeggen. Ik heb nog ooren en kan hooren!”

„Hé, mijnheer de inspecteur”, antwoordde de oude vrouw, zonder haar kalmte te verliezen, daar zij reeds lang aan dergelijke ontboezemingen gewoon was. „Zoo lang als ik bij u in dienst ben, dacht ik altijd, dat u een weinig doof waart.”

„Wat?” schreeuwde Baxter woedend, „maak je er maar niet aan schuldig om mij als ambtenaar in de uitoefening van mijn dienst te beledigen; jij schijnt niet te weten, tegen wien je spreekt; ik ben hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard!”

„Wel, natuurlijk weet ik dat. Dat heb ik u toch al gezegd! Ieder kind weet immers, dat u dat bent; maar ik kan u nu in de uitoefening van uw dienst niet beledigen, want wij zijn hier immers onder ons? Gij zijt thuis en niet op uw bureau!”

„Ik zal je iets anders vertellen,” hernam Baxter, terwijl hij een poging aanwendde om bedaard te blijven, terwijl hij echter inwendig kookte van woede; „om je brutaliteit zal ik je aan het hoofdbureau laten komen, en zal je daar eens de les lezen en als je daar je veroorloven durft om mij zulke brutaliteiten naar het hoofd te slingeren en mij te beledigen, dan laat ik je eenvoudig opsluiten. Onthoud dat goed!”

Zonder eenig antwoord te geven, nam de Iersche den kop van de tafel en nam een flinke teug.

Door de koelbloedigheid van de huishoudster werd Baxter ieder oogenblik woedender.

Met een ruk trok hij haar den kop uit de hand en wierp dien op den grond zoodat de koffie in het rond spatte en de kop in duizend stukken vloog.

Nu verloor ook de Iersche haar geduld.

De inspecteur kon gewoonlijk alles doen en haar de beledigendste woorden toevoegen, maar haar koffie weg te nemen en den kop stuk gooien, dat was in haar oogen een misdaad.

Haar anders zoo goedig gelaat veranderde op eens, zij nam den schotel van den kop, hief dien boven haar hoofd en liet dien eveneens in duizend scherven op den grond vallen, daarbij vershoten haar gewoonlijk zoo goedige grijze oogen van kleur, het schenen de groene oogen van een tijger te worden, zij perste de lippen op elkaar, waardoor één groote, groene tand tusschen hare lippen naar voren stak, naderde den hoofd-inspecteur, zette hare handen in de zijde en schreeuwde met een van woede overslaande stem:

„Bij den heiligen St. Patrik, bij de beste dochter van mijn moeder, die ik ben, jij oude vervloekte schurk, jij gemeen Engelsch sujet, jij hellevaagsel, jij leeglooper, jij — jij — jij —“

Dat had Baxter niet gedacht. Zóó had hij zijn huishoudster nog nimmer gezien en, lafaard die hij was, in dien toestand werd hij bang voor haar. Zoo lang zij kalm en zonder een spier te vertrekken zijn standjes aanhoorde, waarvan zij zich trouwens nooit iets had aangetrokken, durfde hij haar wel te brutaliseeren en te beleedigen, maar nu zij als een furie voor hem stond, zonk de moed hem in de schoenen. Hij hield de handen voor de ooren, liet de deur der keuken achter zich dichtvallen en snelde de gang in. Daar zette hij, zonder zich een oogenblik te bedenken zijn hoed op, trok onder het loopen zijn jas aan en stond op straat voor hij het wist.

Op een draf liep hij naar zijn bureau. De afstand was niet groot van Exeterstreet naar Scotland Yard, dat, zooals onze lezers weten op het Victoria-Embankment is gelegen, zoodat hij daar in enkele minuten, om precies te zijn, om half tien, aankwam.

Een agent, die hem niet vlug genoeg de noodige eer bewees, kreeg een stoot en een snauw van hem. Daarna wenschte hij zijn secretaris inspecteur Marholm met een brommende stem goeden morgen en ging voor zijn schrijfbureau zitten.

Hij had nauwelijks plaats genomen of hij haalde een notitieboek voor den dag en vroeg aan de „vloer“:

„Welken datum hebben wij heden?“

Marholm, die juist zijn pijp aangestoken had, antwoordde, zonder zijn chef aan te kijken:

„Het is vandaag den heelen dag den 15den Mei.“

Baxter liet het boek uit zijn handen vallen en verdraaide zijn oogen alsof hij den hemel voor een doedezak aanzag en hij zoo aanstonds flauw zou vallen.

Dus hier op het bureau óók al! Eerst thuis zijn huishoudster en nu hier op het bureau. Het was godgeklaagd en iedereen scheen het er op aangelegd te hebben hem vandaag te beleedigen.

Hij was eerst wit van woede geworden, toen rood en scheen juist de kleurwisseling nog eenigen tijd te willen voortzetten, daar het rood al eenigszins naar blauw begon over te hellen, toen hij zich bedacht.

Hij had naar Marholm gekeken en deze bleef zóó doodbedaard voortwerken met het onschuldigste gezicht van de wereld, dat Baxter tot zijn geluk tot de ontdekking kwam, dat hij met zijn secretaris misschien nog erger den

toegekaatsten bal teruggespeeld zou krijgen, iets waarop hij in het geheel niet gesteld was en dat hem deed besluiten zijn woede naar beneden te slikken. Hij zweeg daarom en zette de bestudeering van het aanteekenboek eenigen tijd zwiëgend voort.

Toen vroeg hij zoo bedaard mogelijk:

„Is er anders vandaag nog iets bijzonders, Marholm?“

„Er is een brief gekomen met het zegel van den Lord Mayor,“ antwoordde deze, „er werd op antwoord gewacht maar daar u niet aanwezig waart, heb ik gezegd, dat het antwoord aanstonds zou worden gezonden.“

Baxter trok de wenkbrauwen op zoodat er wel twintig rimpels in zijn voorhoofd kwamen, iets dat zijn mannelijk schoon niet verhoogde.

Hij bleef even in gedachten zitten. Die brief van den Lord Mayor zat hem dwars. Dit was nu al de derde onaangenaamheid, die hij op dezen dag ondervond; dat beloofde wat te worden en juist nu, nu hij nog wel vlak voor zijn jubileum stond!

Hij bedacht zich wat hem te doen stond. In ieder geval eerst notities maken, dacht hij, om vervolgens op onverschilligen toon te zeggen:

„Stoor mij nu niet, over vijf minuten kun je mij den brief overhandigen.“

Baxter nam het notieboek weer ter hand, sloeg het open en schreef er het volgende met copieerpotlood in:

26 Mei des avonds	Kegelclub.
27 „ „ „	Concert.
28 „ „ „	Klub Fidelitas.
29 „ „ „	Heeren diner bij mr. Swanthurst.
30 „ „ „	Verjaarsfeest van mijn nicht.
31 „ „ „	Souper bij lady Anna.
1 Juni „ „	Piccadilly-circus met mr. Jansen en Van Dijk.
2 „ „ „	Jubileum van mijn vijf en twintig jarigen diensttijd als politieambtenaar van Scotland Yard.

Daarna telde hij op de vingers op, hoe veel dagen het nog duurde, voordat het de tweede Juni was.

Dan was het vijf en twintig jaren geleden, dat hij als voormalig soldaat van het Engelsche leger, als eenvoudig man bij de politie van de stad Londen gekomen was en dat hij in dien dienst langzaam maar zeker opgeklimmen was tot hoofd-inspecteur van politie.

Dat was toch waarlijk wel een jubileum waard.

Zijn collega's waren meest allen gestorven

en daardoor was het hem gegaan als een schooljongen, die steeds de achterste in zijn klasse is, maar plotseling de eerste wordt, omdat al de anderen de mazelen hebben en thuis ziek liggen.

„Hoor eens Marholm,” aldus begon hij met zijn secretaris, „ik heb het zoo even uitgerekend, dat het precies nog veertien dagen duurt, vóórdat wij 2 Juni hebben, want wij hebben heden 15 Mei en den 2den Juni denk ik mijn vijf en twintig jarig dienstjubileum te vieren.”

„Dat weet ik, inspecteur,” zei Marholm en maakte daarbij een geheime beweging alsof hij reeds wist welke eer men den inspecteur bewijzen wilde.

„Hoor eens, Marholm —”

„Tot uw dienst, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie!”

„Je zegt dat op een toon, alsof je van plan zijt, op dien dag van dit bureau een soort van schouwburg te maken, waarbij ik voor hoofdpersoon zou spelen en waarbij de anderen lauwerkransen, bloemen en zilveren bokalen komen aandragen, — en daarom zou ik je dringend willen verzoeken, om aan je collega's te zeggen, dat ik wensch, dat deze dag onopgemerkt zal voorbijgaan.

De dienst moet op den dag van mijn jubileum even stipt vervuld worden, zooals ik dat sedert vijf en twintig jaren gewoon ben. Ik wil volstrekt geen feestelijkheden, maar alles zal op dien dag evenals op iederen anderen dag zijn.”

„Er is mij niets van bekend,” zei Marholm, „dat een van mijn collega's zich gewit heeft, dat men u een serenade zou brengen, maar als ze mij dat soms nog in vertrouwen komen mededeelen, dan zal ik hun dat ten sterkste ont-raden.”

Het gelaat van den hoofd-inspecteur, dat, sedert hij over zijn dienstjubileum gesproken had, aanmerkelijk was opgehelderd, betrok nu weer. Hij keek zijn secretaris met een nij-digen blik aan en zei:

„Zoo, dat is heel aardig van jou. Je bent een gemeene, valsche schurk, die mij het lief-ste met een steen om den hals op den bodem van de Theems wenscht. Ik geloof ook, dat je zoo gemeen bent om mij niet eens te feliciteeren!”

„Pardon, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie, u zeidet zoo juist zelf, dat u niet wenscht, dat iemand van uw collega's u op de-zen dag feliciteert,” verweerde Marholm zich.

„Wat heb ik gezegd?” riep Baxter. „Je schijnt mij van morgen niet goed te verstaan, je bent zeker den heelen nacht weer aan den zwier geweest, niet waar? Je ziet er nog héél slaperig uit.”

„Mijnheer de hoofd-inspecteur, ik verzoek

van zulke insinuaties verschoond te blijven; u weet, dat ik getrouwd ben,” zei Marholm, terwijl hij opstond.

„Ha, juist daarom. Een ongetrouwd man komt er in het geheel niet toe, om eens des nachts aan den boemel te gaan, doch juist jul-lie gehuwde mannen. Ik weet dat uit eigen ondervinding!”

„Laat mijn vrouw dat vooral niet hooren, die is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken,” zei Marholm.

„Dat kan mij volstrekt niet schelen. Geen ambtenaar moet trouwen. Dat houdt hem maar van den dienst af. Laat mij nu eindelijk eens zien, wat dit voor een missieve is, die van den Lord Mayor komt. Het betreft zeker mijn jubileum, niet waar?”

Met een oolijk lachje reikte de „vloot” den inspecteur een rood lederen portefeuille over, waarin het schrijven van den burgemeester van Londen lag en zei:

„Daar vergist u zich in mijnheer de hoofd-inspecteur. — Zijn Lordschap heeft er waar-schijnlijk niet het minste vermoeden van, dat u den 2den Juni reeds vijf en twintig jaar door hem betaald wordt.”

„Wat?” schreeuwde Baxter, „wat durf je te zeggen? Dat klinkt precies alsof ik mijn geld niet eerlijk heb verdiend, dat klinkt, alsof Zij-ne Lordschap mij voor iets betaalt, waar ik niets voor gedaan heb, zoo ongeveer, alsof hij mij geld cadeau geeft!”

„Nu, nu, niets gedaan!” suste Marholm, „dat is wel wat àl te sterk uitgedrukt. Dat zou ik niet durven zeggen. Dat zou beslist bezijden de waarheid zijn. U komt hier nu al trouw-jaar in, jaar uit gedurende een kwart eeuw elken dag op het bureau en dat alleen is al een heele prestatie. Als we zouden uitrekenen hoe-veel voetstappen... neen... niets gedaan, zou ik niet durven zeggen, maar — aldus ging hij in één adem voort, omdat hij zijn chef niet aan het woord wilde laten komen, daar hij wel begreep, dat deze inzag, dat deze vergoelijking nog erger was dan de beschuldiging, — maar ik maak u er attent op, daar het reeds tien uur is, en het bericht om elf reeds weder in Man-sion House, in het paleis van den Lord Mayor moet wezen, om het schrijven van Zijne Lord-schap na te zien.”

Inspecteur Baxter die eerst gebeefd had van woede over de ironie van zijn secretaris, had zich in eens bedacht. Wat Marholm zei, was waar. Hij moest ten spoedigste den brief lezen, daar het best kon zijn, dat er nog al wat werk aan het antwoord was. Hij opende de portefeuille en nam er een eenvoudigen brief uit.

Aan het schrift zag hij, dat het van het Ka-binet van den Lord Mayor, afdeling Burger-

lijke Zaken kwam, en nadat hij het couvert geopend had, las hij het volgende:

„Volgens opdracht van Zijne Lordschap wordt de chef van het hoofdbureau van politie Baxter verzocht, een bericht omtrent zijn laatste bemoeiingen betreffende John Raffles in te zenden.

Hoogachtend,

De secretaris van Zijne Lordschap
SIR ERIC LATE."

De oogen van inspecteur Baxter stonden als verglaasd en zijn gelaat werd steeds bleeker; hij las den brief nog eens, zuchtte en riep:

„Marholm!"

„Wat wenscht u mijnheer de hoofd-inspecteur?"

„Marholm! Er is weer een vreeselijke geschiedenis gebeurd!"

„Wat dan, mijnheer de hoofd-inspecteur?"

Wanneer Baxter niet zoo zenuwachtig was geweest, zou hij zich waarschijnlijk met verwondering hebben afgevraagd wat het te beteekenen had, dat Marholm hem voortdurend met zijn volledigen titel aansprak, iets, dat hij anders nooit deed. Maar, zooals gezegd, Baxter was te zenuwachtig om dat te merken en ging zonder argwaan voort:

„Je kunt misschien reeds denken, wien het betreft. Ik verzeker je, Marholm, dat die schurk, die kerel, die den duivel duizendmaal ontlopen is, dat die kerel mij tracht te beletten, dat ik op den 2den Juni door Zijne Majesteit tot Knight word gemaakt.¹⁾

De „vloot" trok een onnoozel gezicht.

„Bedoelt u Raffles misschien?"

„Natuurlijk!" riep Baxter, „zou jij kunnen denken, dat er nog een tweede mensch op de wereld is, dien ik met zulke woorden zou aanduiden?"

„Dat weet ik niet, maar ik meen dan toch, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat ook ik reeds een tamelijke hoeveelheid van uwe schimpwoorden heb moeten aanhooren."

„Jij rekent natuurlijk niet mee," zei Baxter, „jij bent ambtenaar, maar Raffles is een particulier persoon en zulke menschen pleegt men in andere bewoordingen aan te wijzen dan jou."

¹⁾ Zooals de lezer wellicht weet, bestaat in Engeland de gewoonte, om hen, die daarvoor in aanmerking te komen te onderscheiden, niet met een ridderorde, maar met een „Knightship". Men wordt door den koning tot ridder benoemd. Deze titel is niet erfelijk, maar geeft het recht het predicaat „Sir" te voeren, waarop de eerste voornaam volgt.

„Dank u wel, mijnheer de hoofd-inspecteur voor het compliment. Geneer u niet, maar wat is er dan eigenlijk met Raffles gebeurd?"

„Lees zelf."

Marholm nam den brief en las dien; onder het lezen speelde een lachje om zijn lippen.

„Wat zullen wij er op antwoorden?" vroeg Baxter.

„Sta mij toe, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat ik het antwoord aan Zijne Lordschap gereed maak, dan behoeft u het alleen te onder teekenen!"

Het gezicht van Baxter helderde weer op.

„Marholm, je bent een beste kerel. Ja, Marholm, heusch, ik meen het en je kunt, wanneer je wilt, een zeer net man zijn. Ik geloof zelfs dat jij, als je niet gehuwd waart, steeds een zeer net man zoudt zijn. Maar — het huwelijk — vooral de vrouwen — dat zijn de rustverstoorders van ons mannen. Ik ben wel is waar niet gehuwd en de hemel beware mij ook in het vervolg daarvoor, maar ik heb niettemin zulk een ellendig schepsel in mijn huis, zulk een akelig mensch dat de huishouding waarneemt. Als dank dat ik haar eten, drinken, loon en kleeren geef, benevens onderdak, moet ik mij iederen morgen zóó ergeren, dat ik vrees, eerstdaags ernstig ziek te worden. Geloof mij gerust, waarde Marholm, dat het mij, als ik in een slechte luim op het bureau kom, precies zoo gaat als jou. Aan ons humeur hebben alleen de vrouwen schuld!"

„Neen, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat komt niet uit!" protesteerde Marholm.

„Wat, zou dat niet uitkomen? Ik moet dat toch zelf wel weten."

„Het is mogelijk, mijnheer de hoofd-inspecteur dat u dat weet, maar ik kan u verzekeren, dat mijn vrouw voor mij steeds goed is en al het mogelijke doet om mij het leven te veraangename. Het tegendeel van hetgeen u beweert, is bij mij het geval. Wanneer ik van het bureau in een slechte luim thuis kom, dan is mijn vrouw steeds gereed, door een kus en door een vriendelijke begroeting al de ergernis te verdrijven en dan is het mij, alsof ik uit een bierhuis, dat vol tabaksrook hangt, plotseeling in de buitenlucht kom.

Wat de vrouwen betreft, sta ik op een geheel ander standpunt dan gij."

Baxter keek raar op zijn neus. Het antwoord van Marholm, dat voelde hij wel, was raak en geheel overeenkomstig de waarheid; hij dacht even na welk antwoord hij nu geven moest, maar op eens helderde zijn gelaat weer op. Nu zou hij zijn secretaris toch eens vangen met al dat mooie gepraat over zijn vrouw. Iets, waaraan hij zeker niet zou gedacht hebben.

„Laat ons nu maar over de vrouwen zwijgen, Marholm," zei hij. „Dan weet ik waarlijk niet, waardoor jij altijd zoo uit je humeur bent."

„Die reden kent ge wel, mijnheer de hoofd-inspecteur," antwoordde Marholm. „Ik ben niet geschikt voor kantoorklerk. Ik ben gedurende vier jaren detective geweest en heb, zooals u weet, zeer goede resultaten bereikt."

„Dat heb je, Marholm," bekende Baxter.

„Juist. Waarom hebt u mij dan op het bureau genomen, zoodat ik hier zitten moet en als een ellendige pennelikker mijn mooien tijd moet doodslaan?"

„Dat begrijp jij niet, Marholm, je weet niet, dat je als pennelikker, zooals je dat noemt, den Staat veel grootere diensten bewijst dan als detective."

„Dat betwijfel ik zeer, mijnheer de hoofd-inspecteur. Toen ik detective was, heb ik ieder jaar meer misdadigers naar Scotland Yard gebracht, dan twee dozijn van mijn collega's in drie jaar klaar spelen."

De wending, die het gesprek genomen had, was Baxter zeer onaangenaam. Hij maakte een afwijzend gebaar en zei:

„Staak nu deze ontboezeming maar Marholm. Blijf in je goed humeur, en ik beloof je, dat ik er voor zal zorgen, dat je weer als detective zult worden aangesteld."

„Geef mij daarop uw eerewoord, mijnheer de hoofd-inspecteur!"

„Daarop verpand ik je mijn eerewoord."

„En wanneer zal dat zijn?"

„Binnenkort — binnenkort, Marholm!"

„Dat is erg vaag, mijnheer de hoofd-inspecteur. Ik zou het graag met wat meer zekerheid weten. Dan kan ik er een beetje op rekenen, ziet u!"

Baxter bemerkte, dat hij in het nauw gedreven werd en daar hij er zelfs niet aan dacht Marholm te laten gaan, daar hij aan hem een zeer gewaardeerde hulp had, zei hij, om van hem af te komen.

„Ja, Marholm, precies den tijd bepalen kan ik niet maar... wat ik zeggen wil... laat den kostbaren tijd nu niet voorbijgaan en denk er liever over na, hoe ik aan Zijne Lordschap een bevredigend bericht kan zenden, zonder dat mij het verwijt treft, dat het mij nog steeds niet gelukt is, Raffles in handen te krijgen.

„Ik geef toe dat het een schandaal is, maar jij weet ook wel, dat het tot nu toe onmogelijk was.

„De kerel bezit duizend streken en ik zou vooral graag weten, voor welk doel Zijne Lordschap het bericht verlangt."

„Dat is zeer eenvoudig," antwoordde Mar-

holm, „De Lord Mayor heeft steeds veel belang gesteld in onzen Engelschen Tijl Uilenspiegel, zoo als hij Raffles noemt en verheugt zich er over, wanneer hij door ons iets grappigs kan vernemen van Raffles."

„Hoe noemde je dien schurk zoo even?"

„De Engelsche Tijl Uilenspiegel."

„Dat is een aardige naam. Daar heb ik nog nooit iets van gehoord, hoe kom je aan dien naam?"

„De lord mayor van Londen noemde ter gelegenheid van een feest, waarop ik als detective aanwezig was, Raffles bij dezen naam. Ik heb daarna naar den naam geïnformeerd en men deelde mij mede, dat er in de Middeleeuwen in Duitschland een grappenmaker heeft bestaan, die dergelijke streken als Raffles uithaalde. Die man heette Tijl Uilenspiegel."

„Heeft men dien kerel opgehangen?"

„Neen, mijnheer de inspecteur, In dien tijd waren de menschen niet zoo vreeselijk braaf als tegenwoordig. Zij konden een grappenmaker als Tijl Uilenspiegel waardeeren, al werden de grappen ook dikwerf ten hunnen koste gemaakt. Men hield er in die dagen van, nu en dan eens hartelijk te lachen en men stopte hem, die dien lach opwekte, niet in de gevangenis, maar schreef een boek over hem."

„Schandelijk, Marholm, schandelijk! Geen wonder dat Duitschland ten gronde gegaan is, als men zóó de wet met voeten treedt... maar... e... maar dat antwoord, Marholm, heusch ik moet je nu toch verzoeken, dat antwoord gereed te maken."

Terwijl de „vloot" voor zijn schrijfbureau plaats nam, de pen indoopte en begon te schrijven, stak inspecteur Baxter een sigaar op, rookte er dapper op los en keek het ochtendblad in.

Vóór twaalf uur deed hij zelden iets anders.

Eerst tegen dien tijd kwamen de agenten en de berichten van de politieposten en dan had hij verscheidene uren werk met het doorlezen der rapporten.

Toen Baxter zijn sigaar bijna opgerookt en de courant had doorgelezen, zei hij tot Marholm.

„Ben je nog niet gereed met het antwoord?"

„Het antwoord, mijnheer de hoofd-inspecteur, is natuurlijk reeds lang klaar, ik wilde u echter niet storen."

„Dat is onzin, de zaak is zóó gewichtig, dat je mij gerust hadt mogen storen," mopperde Baxter, „geef mij het antwoord hier of lees het mij maar liever voor!"

„Goed, mijnheer de hoofd-inspecteur!"

De „vloot" nam den brief op en begon te lezen:

Rapport van den hoofd-inspecteur van politie, Phileas Baxter van Scotland Yard, betreffende John Raffles:

„De ondergeteekende, hoofd-inspecteur van politie, heeft de eer Zijne Lordschap mede te deelen, dat het hem tot heden nog niet gelukt is, lord Edward Lister, zich noemende John Raffles, op te sporen en te arresteeren.

„Volgens opgave der politieberichten moet John Raffles zich op het oogenblik niet in Londen bevinden. Men vermoedt, dat hij zich in het buitenland bevindt en daarom kan de Engelsche politie niets tegen hem uitrichten, voordat hij in het land terug is. Zoodra het de politie van Scotland Yard gelukt is, John Raffles gevangen te nemen, zal daarvan onmiddellijk bericht worden gezonden aan Zijne Lordschap den Lord Mayor.

„De ondergeteekende, hoofd-inspecteur van politie, veroorlooft zich alleronderdanigst, Zijne Lordschap er attent op te maken, dat hij den 2den Juni a. s. zijn jubileum hoopt te vieren en dat zijn allereerste wensch is, dat hij op dien dag aan Zijne Lordschap zal kunnen mededeelen, dat hij John Raffles gevangen genomen en voor de maatschappij onschadelijk gemaakt heeft!”

„Prachtig!” riep Baxter, „dat heb je nu eens goed gedaan, Marholm; je bent waarlijk een flinke kerel; ik had zulk een prachtigen stijl niet bij je verwacht en wil je daarvoor beloonen. Steek maar eerst een van mijn sigaren op en straks zal je me wel de eer willen aandoen om met mij samen te dineeren.”

„Het spijt mij, mijnheer de hoofd-inspecteur,” antwoordde Marholm, „ik zou mijn vrouw niet gaarne willen teleurstellen door haar met het middagmaal te laten wachten.”

„Dat is onzin, laat haar maar gerust eens alleen eten,” zei Baxter, boos om de weigering. „Wij zenden een agent naar haar toe, om haar de boodschap te brengen, dat je met mij gaat eten. Roep maar een van hen; zij hebben op het oogenblik toch niets anders te doen.”

Er bleef voor Marholm nu niets meer over, dan gevolg te geven aan de uitnodiging van zijn chef.

„Wat denk je”, vroeg Baxter, „waar wij zullen gaan eten? In het Savoy-hotel of bij Barlington?”

„Geef maar niet te veel geld uit,” adviseerde Marholm, „ik houd niet van die koude drukte. Het is al erg genoeg, dat wij naar een restaurant gaan. Je krijgt daar allemaal van die lif-lafjes. Ik houd meer van gestampten pot.”

Maar al zijn tegenstribbelen baatte Marholm niets. Hij moest met Baxter mee naar het voorname hotel-restaurant. De maaltijd viel hem echter nog al mee en daar Baxter al vast bij voorbaat, op den goeden afloop van zijn feest, op een glaasje wijn had getraceerd en hij zelf zich uitsloofde om een vriendelijk en vroolijk gastheer te zijn, kwamen zij zelfs in een rooskleurige stemming.

Toen de maaltijd echter afgelopen was, wilde Marholm naar huis en nu slaagde Baxter, die tot slot van den avond op een box in een music-hall had willen tracteeren, er niet in, zijn secretaris over te halen. Deze wou en zou naar huis, zoodat beide politie-beambten dan ook tegen half zeven aanstalten maakten om op te stappen.

Juist op het oogenblik, dat zij het lokaal wilden verlaten, kwamen twee heeren binnen, die, te oordeelen naar hun kleeding, tot den eersten stand behoorden.

Een van hen, een gladgeschoren man van ongeveer veertig jaren, maakte een beweging, als schrok hij even toen hij inspecteur Baxter met Marholm zag.

Daarna nam hij, te gelijk met Marholm, zijn hoed af om te groeten, terwijl een vertrouwelijk lachje, zooals twee goede bekenden gewoonlijk met elkaar wisselen, zich op hun gezichten vertoonde.

„Wien heb je daar gegroet?” vroeg Baxter zijn secretaris, toen zij buiten het lokaal waren, „jij schijnt voorname bekenden te hebben”.

„Die heb ik ook,” zei de „vlooi”. „Denk maar niet, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat u de eenige bent.”

„Nu, wie was het dan?” vroeg Baxter, die altijd zoo nieuwsgierig was als een oud wijf.

„Och,” verklaarde de „vlooi” langzaam, „dat was de kanselier van den Koning, lord Hasting.”

„Lieve hemel!” riep Baxter, „blijf je dan niet even staan en maak je je bekendschap niet ten nutte, door eenige woorden met den lord te wisselen? Begrijp je dan niet, dat je door de kennis met zulk een man carrière kunt maken?”

„O ja, waarde inspecteur,” gaf de „vlooi” ten antwoord, „door dien man zou ik een groote carrière kunnen maken, indien ik nog detective was. Maar nu heb ik er geen belang bij”.

Baxter begreep den zin dezer woorden niet.

De lezers echter, zullen ze wel begrijpen, indien wij zeggen, dat er geen sprake van was, dat Marholm Lord Hasting zou kennen. Hij had dezen naam maar voor de vuist weg genoemd, daar hij niet wilde zeggen, wien hij

in den heer, die het restaurant binnengetreden was, herkende.

Deze heer was niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, wiens ware gelaat nog niemand bij de politie ooit had gezien. Ook Marholm was niet zeker van de trekken, maar hij had alleen gekeken naar de oogen, heldere staalgrijze oogen, die dwars door iemand heen keken en die „de vloot” uit duizenden zou hebben herkend.

Marholm had misschien wel gelijk, toen hij beweerde, dat hij door hem een buitengewone carrière kon maken, indien hij nog detective was, namelijk, dat hij dan als detective Raffles misschien had kunnen arresteren, waardoor hij in Engeland een lauwerkrans zou verworven hebben, zooals slechts Sherlock Holmes er een bezat.

Maar het was in zekeren zin zijn wraak, omdat men hem uit zijn dienst als detective had ontzet, dat hij den Grooten Onbekende telken keere ontsnappen liet, waar hij maar kon.

Terzelfder tijd dat de „vloot” aan den hoofd-inspecteur deze onware mededeeling deed, vroeg de jonge man, van ongeveer dertig jaren, die Raffles begeleidde:

„Wie was dat toch, dien je daar groettet?”

Raffles boog zich tot zijn begeleider over en fluisterde:

„Charly, dat is nu de eenige ambtenaar van het hoofdbureau van politie, waarvoor ik respect heb.

Hij is namelijk niemand anders dan de zogenoemde „vloot” of, zooals hij in het dagelijk-

sche leven heet, de secretaris van den hoofd-inspecteur Marholm.

Charly Brand, de vriend en assistent van Raffles, schok niet weinig en zei:

„Verdraaid, Edward, hoe komt het, dat die man je niet gevangen neemt?”

„Dat komt, Charly, omdat Marholm en ik niet in vijandschap leven en hij neemt mij niet gevangen, omdat hij wraak neemt op zijn chef, den hoofd-inspecteur van politie Baxter.”

„Dat begrijp ik niet!”

„Maar ik wel,” zei Raffles lachend.

„En wie was die andere?” vroeg Brand.

„Die, Charly, was de hoofd-inspecteur van politie, Baxter van Scotland Yard.”

„Maar Edward dan zou ik denken, dat het beter was, als wij het lokaal maar verlieten; straks komen die twee misschien terug, zien ons hier kalm zitten eten en dan hebben we de braceletten aan vóór we het weten!”

Raffles begon te lachen, schudde het hoofd en zei:

„Ik denk er niet aan, Charly, wij zitten hier even veilig als op iedere andere plaats in Londen”.

Daarop ging Raffles, de beroemde Tijn Uilenpiegel, aan een tafel zitten en bestelde als gentleman, die niets te vreezen heeft, een goed diner, dat hij zich met zijn vriend goed liet smaken.

Een uur later stond hij op, betaalde en verliet met Brand, zonder dat er iets gebeurd was, het restaurant en ging naar het Strand om, zooals hij lachend te kennen had gegeven, eenige juwelierswinkels te bekijken.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De zwarte Diamant.

Voor den grooten en fraaien juwelierswinkel der firma Gebroeders Walling aan het Strand, verdrong zich een chic gekleede menigte, die iets, dat in de uitstalling lag bekeek.

Aan de verschillende uitroepen was het te

hooren, dat het iets buitengewoons moest zijn, dat men geëtaled had, daar het voorname publiek zich niet zoo heel gauw opgetogen toont.

Dat was dan ook inderdaad het geval.

Midden in de etalage lag op een groot, wit zijden kussen een tamelijk groote diamant van eigenaardigen, langwerpigen vorm.

Het was echter niet zoo zeer de vorm als wel de kleur, die de bewondering der menigte gaande maakte.

De kleur van den diamant namelijk was zeer donker, ja bijna zwart, zoodat de steen dan ook bij het publiek weldra den populairen naam had gekregen van „den zwarten diamant”.

Geleek de steen uit de verte bekeken ook wegens den vorm eenigszins op een fraai geslepen git, wanneer men dichterbij kwam, was het verschil aanstonds te zien.

Evenals een gewone witte diamant schitterde en fonkelde de steen in duizend kleuren, er was een wonderbaarlijk leven in en telkens wanneer men zich ten opzichte van den kostbaren steen een weinig verplaatste, leek het alsof de facetten zich vertienvoudigden, alsof er een innerlijke gloed vanuit ging en alsof de diamant vonken sproeide.

Toch was er eenig verschil waar te nemen tusschen het geschitter van dezen steen en een gewonen diamant. De kleuren, de vonken, welke deze steen uitstraalde, waren van een veel donkerder gloed. Het was als een boos oog, dat wel schitterde, maar geen goedheid uitstraalde.

Toevallig kwamen ook de beide vrienden Raffles en Brand dezen weg uit, zij bleven staan en de laatste zeide, terwijl hij op den prachtigen, zwarten diamant wees:

„Die steen ziet er uit, alsof hij valsch is, houd jij hem voor echt, Edward?”

„Hij is echt,” antwoordde Raffles, „en hij bevat mij.”

„Dan verzoek ik je om maar mee te gaan,” liet Brand er direct op volgen, „want bij de voorliefde, die je voor edelgesteenten hebt, ben je misschien nog van plan, den winkel binnen te gaan, en hem te koopen. . . . of zoo iets. . . .”

„Dat „of zoo iets” is werkelijk niet kwaad, Charly,” lachte Raffles, „maar je hebt gelijk de steen bevat mij inderdaad zóó goed, dat ik hem wel zou willen koopen.”

„Doe dat niet,” zei Brand, terwijl hij zijn vriend trachtte mede te trekken; „de steen kost minstens 10 tot 15,000 pond sterling. Je weet wel, dat de juweliersfirma Walling vreeselijk duur is. Zij vraagt 50 procent meer dan alle andere juweliers in Londen.”

„Juist daarom zou ik hem willen koopen,” zei Raffles en ging zóó plotseling naar de deur, dat vóórdat Brand hem nog eenig antwoord had kunnen geven, hij den winkel reeds was binnengegaan.

Met zijn gewone onverschilligheid, die hem

steeds eigen was, zei hij tot den verkoper:

„Wilt u zoo goed zijn om mij dien zwarten diamant eens te laten zien, dien ge daar uitgestald hebt.”

„De prijs daarvan is 16,000 pond sterling,” zeide de eigenaar, zonder blijkbaar van plan te zijn moeite te doen den steen voor den dag te halen.

Raffles zette zijn lorgnet op, keek den man aan en zei daarop tot Brand:

„Charly, ga eens de straat op en roep een straatveger.”

Verwonderd keek Brand op, niet wetende, wat dit te beduiden had.

Maar Raffles keek hem strak aan en zacht met zijn voeten stampend, herhaalde hij de woorden:

„Ik verzoek je, mij goed te begrijpen! Zorg er voor, dat er een straatveger in den winkel komt!”

Brand was er zoodanig aan gewend om alle bevelen van Raffles op te volgen, dat hij er niet verder over nadacht, maar den winkel verliet.

Na verloop van eenige minuten kwam hij terug met een Londenschen straatveger.

De man zag er vreeselijk smerig uit en rook bovendien naar het vak, dat hij uitoefende, hij zat van het hoofd tot de voeten onder het straatvuil.

Met een kreet van afschuw verwijderden de heeren en dames, die voor den winkel stonden zich van de in lompen gehulde gestalte, die door Brand naar zijn vriend Raffles, die naar buiten was gekomen, werd gebracht.

„Zoo, waarde vriend,” zei Raffles „ik geloof, dat ik het niet mis heb als ik denk, dat je wel een pond sterling wil verdienen, is het wel?”

„Nee, m' lord, dar hei-je gelijk an, da' wil 'k best verdiene,” zei de man in zijn platte taaltje en, terwijl hij in zijn eeltige handen spuwde, voegde hij er bij, „seg mar gau wie 'k op ze kop mot timmere, of wie 'k een blau oog mot slaan?”

Raffles begon fijntjes te lachen en haalde zijn portefeuille van slangenleer voor den dag.

„Neen vriend, er valt niets te timmeren of te slaan; als dat noodig is, dan kan ik dat, ofschoon je het misschien niet gelooft, zèlf nog wel. Je moet iets anders voor mij doen.”

Hij opende nu zijn portefeuille en nam er een aantal bankbiljetten van hooge bedragen uit.

„Kijk,” zei hij, terwijl hij kalm die biljetten aan den man gaf, „en luister nu eens goed.”

Hij boog zich naar den man, wien de korsten vuil op de handen kleefden, over en fluisterde hem eenige woorden in het oor.

„Begrepen?” vroeg hij toen.

De man keek hem even verbaasd aan, begon toen luid te lachen en zei:

„Warachtig! zal dat effe een leuke mop zijn m'lord, dat doe ik, dar ga ik al.”

En terwijl hij dat zei, stapte hij naar de winkeldeur, opende die en stapte met zijn hand vol bankbiljetten naar de toonbank, waar eenige dames der demi-monde bezig waren eenige kostbare ringen uit te zoeken.

Toen zij den smerigen straatveger naar zich toe zagen komen, stoven zij als een paar verschrikte hinden op, slaakten een gillette en kozen het hazenpad. Zij vertrokken uit den winkel, zonder nog één enkelen blik op de ringen te werpen.

Niet zoodra had de heer achter de toonbank, dezelfde die zooveen Raffles zoo onwillevend te woord had gestaan, den man zien naderen of met één enkele handbeweging verzamelde hij de schitterende ringen bijeen en wierp het glinsterende en fonkelende hoopje in een fluweelen bak onder de toonbank.

Eerst toen opende hij den mond, blijkbaar om den straatveger af te snauwen en te bevelen onmiddellijk den winkel te verlaten.

Maar nog voor hij één woord had kunnen zeggen, zei de straatveger zoo plat en ruw mogelijk:

„Wel, sentelman, la' me effe den zwarten diamant zien, die voor de glazen ligt!”

Met een verachtelijken blik keek de verkooper den straatveger aan en zei: „Ik beveel u om onmiddellijk mijn winkel te verlaten. Aan menschen van jouw soort laten wij onze diamanten niet zien.”

Intusschen was Raffles naderbij gekomen en keek den verkooper vlak in de oogen.

De man werd verlegen onder dien blik, dien iemand door merg en been ging en sloeg de oogen neer.

„V'ruit,” riep nu de straatveger, terwijl hij de bankbiljetten, die hij in zijn hand hield, op de toonbank uitspreidde, „v'ruit, la-me nou 's deksels gauw dat zwarte steentje zien, ik wil dat hebbedingetje misschien koopen en mijn geld is soo goed assedat van een ander, v'ruit!”

Er waren nu ook eenige heeren binnengekomen, die nieuwsgierig toekeken, terwijl een viertal bedienden bij het hooren van de ruzieachtige stem van den straatveger, eveneens waren komen toelopen. Daar ook Raffles en Brand er bij stonden, was het een heel groepje, dat zich om den verkooper had verzameld.

Waar hij ook keek, overal zag hij oogen op zich gevestigd, nieuwsgierige oogen, brutale oogen, kwaadaardige oogen en de man begreep, dat hij niet beter kon doen, dan nu maar gauw den diamant voor den dag halen.

Hij deed dit dan ook met het vaste voorne-

men den steen goed te bewaken, opdat men hem niet onder zijn oogen zou stelen.

Voorzichtig legde de man het witzijden kussen met den langwerpigen diamant voor den straatveger neer.

Deze graaide de bankbiljetten bij elkaar, gaf ze aan Raffles, die er met een spottend lachje bij stond, terug en zei, zich toen tot den winkelier wendend:

„Dank je meester, voor het gezicht... zal er geen gebruik van make, mijn een beetje te ordeneir, hei je ze nie grooter, nei?... spijt me... ajuus!”

En zich naar Raffles keierend, die hem een goudstuk in de hand stopte:

„Dank je m'lord, as je nog 's zoo'n karweitje voor me heb, hou ik me anbefole, makkeliek verdiend, voor de halft timmer ik as 't mot iemand allebei z'n luikies dig! Genavend samen!”

Een daverend gelach barstte los, toen de man aldus den winkel verliet, en de winkelier, die begreep, dat dat gelach ten zijnen koste ging, wilde woedend opstuiven.

Maar de heeren, die het geheele voorval mede aangehoord hadden, begonnen zich nu met de zaak te bemoeien en werden nu weldra gewaar, dat de verkooper zich onwillevend gedragen had, omdat hij aan Raffles eerst den prijs gezegd had, in plaats van den steen dadelijk te toonen.

Men hoorde duidelijk uitdrukkingen van ontevredenheid en nu zei de verkooper, die begreep te moeten inbinden:

„Het doet mij leed, aan geen der heeren den zwarten diamant te kunnen toonen, omdat ik hem niet verkoopen wil; ik ben de eigenaar van deze zaak, dat moet u voldoende zijn.”

„Zoo, zoo”, zei Raffles, „bent u dus mr. Walling?”

„Yes, sir.”

„Welnu, dan wordt het tijd dat men u een lesje geeft om uwe klanten fatsoenlijk te behandelen. Ik zal er voor zorgen, dat uw manier van optreden bekend wordt gemaakt en buitendien zal ik u wel nader spreken.”

Bleek van woede, omdat hij zich in den persoon vergist had, keek mr. Walling den vertrekkenden lord na, die heel onverschillig de 20,000 pond sterling van den straatveger terugontvangen had.

Hij had er nu spijt van, dat hij dezen voornamen klant niet wat voorkomender had behandeld, want, al was het waar, dat hij den zwarten diamant niet kon verkoopen, daarom had hij dit toch wel op andere, wat meer wellevende wijze kunnen zeggen.

Terwijl hij dit bedacht, ging de telefoon en zich naar zijn kantoortje haastende, om te hooren wie er opbelde, kreeg hij tot zijn ont-

steltenis en groot misnoegen te hooren, dat men van den zwarten diamant, dien men bij hem besteld had, moest afzien, wegens overhaast vertrek naar het buitenland.

Daar zat onze juwelier met de handen in het haar.

Dat was wel een wreede straf voor zijn onwellevendheid en hij nam zich voor nooit meer, tegen wien ook, onbeleefd te zijn.

Intusschen was Raffles met Brand naar den hoek der straat gegaan en had daar bij een taxistand een auto genomen, waarmede hij zich pijlsnel naar huis liet brengen.

Hij was blijkbaar wat van plan en wilde daar zoo spoedig mogelijk uitvoering aan geven.

Toen hij aan zijn woning in Park Road kwam, betaalde hij den chauffeur en zond hem weg.

In zijn bibliotheek aangekomen, maakte hij gebruik van de huistelefoon en gaf zijn eigen chauffeur, James Henderson, dien de lezers nog wel uit andere verhalen kennen, bevel, over een half uur met de gesloten Rolls Royce voor te komen.

Vervolgens begaf Lord Lister zich naar zijn kleedkamer, waarin Charly Brand hem volgde.

Precies een uur later kwamen zij weer te voorschijn, maar wie niet met de vermomningskunst van den Grooten Onbekende op de hoogte was, zou dit zeker niet hebben kunnen gelooven.

Henderson liet de auto door de straten rennen, daar er werkelijk geen oogenblik te verliezen was.

Twee minuten vóór de winkel sloot, hield de fraaie zwart gelakte limousine voor den juwelierswinkel van de firma Gebr. Walling stil en een oude heer, die door zijn bediende werd gesteund, stapte uit het rijtuig.

De winkelier, die juist aanstalten wilde gaan maken om te sluiten, wachtte even daarmede, daar hij in den laten bezoeker een goeden klant vermoedde.

Dit was dan ook inderdaad het geval, want nadat de oude gentleman, die weliswaar gebrekkig liep, maar niettemin zich zoo kaarsrecht hield als maar mogelijk was, den winkel binnengetreten was, zette hij zich op den stoel neer, welke door den bediende haastig aangeschoven was, en vroeg met een tamelijk zwakke, doch zeer aristocratisch klinkende stem, den zwarten diamant uit de étalage te zien.

Even flikkerden de oogen van den juwelier op. Dat was een buitenkansje na al de teleurstellingen van dien dag.

Met buitengewone vriendelijkheid haalde

de juwelier den diamant, dien hij een uur te voren nog niet had willen verkoopen, van het uitstalvenster weg en toonde hem aan den vreemdeling.

Met onderzoekende blikken bekeek de oude heer het edelgesteente en zei daarna:

„Ik ben de schatbewaarder van Zijne Majesteit, Lord Melbourne.

De Koning heeft mij opgedragen om voor de Koningin een paar ooringen met zwarte diamanten te bestellen. Op welken prijs komen twee zulke steenen als deze?”

„Neem mij niet kwalijk, mylord”, gaf de juwelier ten antwoord, „maar daar kan ik u niets van zeggen, omdat steenen, zooals deze, tot de grootste zeldzaamheden behooren en ik slechts dit ééne exemplaar bezit. Uwe lordschap zal dus eenige dagen moeten wachten.”

„Het spijt mij verschrikkelijk,” antwoordde de schatbewaarder, „ik ben er bij Zijne Majesteit persoonlijk borg voor gebleven, dat hij morgen den wensch van Hare Majesteit zal kunnen vervullen en dat de ooringen dan aan zijn gemalin bezorgd zullen worden. Maar, zooals gezegd — het doet mij vreeselijk veel leed.”

De juwelier, die zich een goede gelegenheid om hofleverancier te worden, zag ontsnappen, besloot het onmogelijke te doen, om zijn klant tevreden te stellen en zei:

„Dan zal ik het uiterste probeeren”.

„En wat zou dan de prijs zijn?” vroeg de klant.

De juwelier dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Volgens mijn berekening 40,000 pond sterling.”

Zonder een spier te vertrekken, stond de oude heer op en zei:

„Laat ons dan afspreken, dat ik morgennamiddag om vijf uur bericht krijg of ik de ooringen overmorgen ontvangen kan, daar Hare Majesteit ze bij een hofpartij dragen wil.”

De juwelier boog en begeleidde den ouden heer, die weder op den arm van zijn dienaar steunde, tot aan de deur van het rijtuig.

Hij zag juist nog, dat de voorname bezoeker in de prachtige auto stapte en wegreed.

Reeds dadelijk begon de juwelier met al zijn vakgenooten in Londen te telefoneeren en hen te vragen, of zij soms ook een dergelijken zwarten diamant bezaten, zooals hij er een getaleerd had.

Zijn gelaat betrok hoe langer hoe meer, want geen zijner collega's had een dergelijken steen.

„Dat heb ik reeds gedacht, toen ik den steen voor eenige weken kocht,” zei de juwelier tot zijn boekhouder; „ik zou nu zeer goede zaken

kunnen maken, maar kan tot mijn spijt nergens een tweeden steen verkrijgen."

Op denzelfden tijd bezocht de voorname oude heer eveneens verschillende juweliers en vroeg hen, of zij een gelijksoortigen zwarten diamant bezaten als die, welke juwelier Walling geëtaleerd had, en ontving steeds ten antwoord, dat de heer Walling reeds persoonlijk naar zulk een steen had laten vragen.

Nadat hij aan elken juwelier de verzekering gegeven had, dat hij er graag een belangrijke som voor over had gehad, indien zij hem een dergelijken zwarten diamant hadden kunnen verkopen, reed de oude heer ten slotte met de auto weer naar Park Road, waar hij aan de tuinpoort, welke in een nauwe straat aan de achterzijde van de villa uitkwam, uitstapte. De chauffeur bracht de auto in de garage en de oude heer, die ineens vreeselijk vlug ter been was geworden, zoodat zijn bediende, die mede uitgestapt was, hem haast niet kon bijhouden, begaf zich door den grooten tuin naar de villa, welke hij door de groote, met palmen versierde serre betrad.

"Zoo," zei hij, "nu zijn wij weer thuis, Charly, de maskerade is afgelopen. Ten minste voorloopig!"

Nauwelijks had hij zijn overjas uitgetrokken of hij ging naar de telefoon en vroeg aansluiting met den juwelier Walling.

"Spreek ik met juwelier Walling?" vroeg hij.

"Yes, sir!" klonk het van den anderen kant van de draad.

"Bent u persoonlijk aan de telefoon?"

"Yes, sir!"

"Allright, hier juwelier Robinson. Ik ben zoo even bij juwelier Brill geweest en heb daar gehoord, dat u een steen, een zwarten diamant, gewicht 722 karaat, zooals ge er een geëtaleerd hebt, wenscht te koopen."

"Yes sir, dat wensch ik."

"Wel, ik bezit zulk een steen en ben bereid u dien te verkopen. Wanneer u daar interesse voor hebt, verzoek ik u naar juwelier Brill te gaan, om daar den steen te gaan zien. De steen is eenige karaten meer, doch dat zal geen bezwaar zijn. De prijs is 7000 pond sterling."

"Uitstekend als hij goed is ben ik bereid den steen te koopen."

"All right, ga dan morgenavond tusschen vijf en zes uur naar juwelier Brill."

"Zou het niet mogelijk zijn, dat ik er reeds morgen voormiddag heen ging?"

"Het doet mij leed, maar dat is niet mogelijk, omdat ik buiten de stad ben en u van daar uit telefoneer. Wegens de groote waarde van den steen, moet ik daarmee persoonlijk te Londen komen."

"All right, dan kom ik morgenavond bij juwelier Brill."

Daarmede was het gesprek afgelopen.

"Zie zoo," zei Raffles, nadat hij den hoorn aan den haak had gehangen tot Brand, die tijdens het telefoongesprek er met een open mond van verbazing bij had gestaan en er blijkbaar niets van begreep, "zie zoo, en nu aan het werk. Je kunt me even helpen, Charly, ga maar mee."

De twee vrienden verlieten nu wederom het vertrek en begaven zich naar den tuin.

Daar aangekomen, liep hij met de handen in de zakken, als iemand die niets te verzuimen heeft, de perken rond, om eens te kijken naar de rozenstruiken, die al aardig begonnen uit te loopen, naar zijn rotstuintje, dat hij in een geliefkoosd hoekje had laten inrichten en waar de honderde verschillende mossen en andere plantjes reeds welig opschoten.

Hier haalde hij een bosje onkruid uit, daar brak hij een dood takje af, kortom gedroeg zich als een gentleman, die van zijn rente leeft en met zijn tijd geen raad weet.

En toch had Raffles het druk. Eigenlijk had hij geen oogenblik te verzuimen, maar als altijd, wanneer hij het druk had, was hij uitstekend in zijn humeur en ofschoon hij zich niet haastte, deed hij toch alles wat hij doen moest, zoo vlug als een ander het hem niet na had gedaan.

Toen hij zich naar hartelust aan zijn tuin verzadigd had, begaf hij zich naar het tuinhuis, een aardig antiek gebouwtje, dat hij van een pairsfamilie had overgenomen. Het had eenige eeuwen in het park van een ouden hof in Schotland gestaan en hij had het zorgvuldig, steen voor steen, laten afbreken en het weer net zoo in zijn eigen Londenschen tuin laten opbouwen.

Daar de tuin temidden van een groot park lag en bovendien nog omrand was door een krans oude populieren, was hij in dezen lusthof zoo vrij als een vogel in de lucht, maar niettemin had hij een geheime werkplaats, waar niemand een dergelijke ruimte ooit zou hebben gezocht.

Het tuinhuis was inwendig verdeeld in twee vertrekken. Na het eerste, dat als theekamer dienst deed, trad hij het achterste vertrek binnen en stapt daar naar een handeltje toe, dat menigeen niet zou hebben opgemerkt.

Hij haalde dezen handel over, er begon een rood lichtje te gloeien en geheimzinnig, als een reusachtige platte paddestoel, verhief zich een der groote blauwe plavuizen, waarmede de vloer betegeld was, draaide om een onzichtbare as en liet een opening vrij, welke de twee vrienden donker en angstig tegen gaapte.

De vrienden echter waren niet angstig, zij

toch kenden de werking van dezen geheimzinnigen toegang uitstekend en zonder een oogeblik te aarzelen, daalden zij het smalle ijzeren wenteltrapje af, naar beneden.

Weldra stonden zij in een kurkdroge, maar niettemin kelderachtige ruimte. Wederom liet Raffles door middel van een handel, dat ook daar in den muur was aangebracht, den geheimzinnigen toegang werken. Precies als zooveen, maar nu in andere richting, draaide de groote tegel om een as en sloot zich wederom boven hunne hoofden, zoodat iemand, die niet wist, dat hier zoo juist twee menschen naar lagere regionen waren afgedaald, dit zeker niet zou hebben vermoed.

Plotseling klonk een droge tik en het gewelf daar beneden straalde in een zee van licht.

Sterke electriche gloeilampen onzichtbaar opgehangen wierpen hun schijnsel tot in de verste hoeken en het was daar in dat gewelf lichter dan daarboven op klaarlichten dag.

Onmiddellijk was te zien, dat deze ruimte als een prachtige werkplaats was ingericht. Langs de wanden, op marmeren toonbanken, stonden of lagen allerlei instrumenten van de meest dagelijksche gebruiksvoorwerpen af tot de ingewikkeldste machines toe, Alles, op elk gebied, was aanwezig. Men vond er zoowel de eenvoudigste houtbewerkingsgereedschappen als een metaaldraaibank, zoowel het eenvoudige teekenbord als kolven en retorten voor den chemicus, zoowel een lichtdrukrichting als een fotografische camera. Alles was aanwezig en stond in de keurigste orde gerangschikt.

In een der hoeken stond een groote groene kast.

Het was daarheen, dat Raffles zich begaf. Met een kleinen sleutel opende hij het slot en een enorme stalen deur, waarvan de kanten, zoowel onder- als boven- en zijkant voorzien waren van een zestal cilindervormige stalen schoten, welke in de sponning van de kast grepen en haar onwrikbaar gesloten hielden, tot de sleutel de schoten deed terugspringen, zwaaide open en nu zag men dat deze kast niets anders was dan een inbraak- en brandvrije kast van de nieuwste constructie en blijkbaar zóó sterk, dat zelfs het smeltapparaat, waarmede elke moderne inbreker net zoo vertrouwd is als met een breekijzer, er niets tegen zou vermogen.

Van een der roodgeverfde stalen planken nam Raffles een zwart lederen doos welke wederom met een klein, doch ingenieus gevonden slot was gesloten.

Het sleuteltje hiervan lag in een der vakken van de brandkast en toen hij het deksel hiermede geopend had, straalde hun uit het in-

wendige van de doos een zóó verblindenden gloed tegen, dat Brand en ook Raffles onwillekeurig even de oogen sloten.

Daar lag, verspreid over de zwart fluweelen kussens, zeker voor een waarde van eenige millioenen ponden sterling aan diamanten in allerlei vorm en kleur. Groote en kleine steenen, langwerpige en ronde, ja zelfs was er een eivormige, geelachtige steen bij, welke verdacht veel leek op den Grooten Mogool, den beroemden diamant uit den scepter van den Russischen Czaar, welke na de revolutie der Bolsjewiki spoorloos verdwenen was.

Enkele oogenblikken zocht Raffles met de toppen van zijn spitse vingers in de flikkerende hoop, toen trok hij zijn hand terug en hield tusschen wijs- en middelvinger een langwerpig diamant, welke, zoo op het oog, precies denzelfden vorm had als de zwarte diamant van de juweliers Gebr. Walling.

„Wat zeg je daarvan Charly?” vroeg Raffles lachend. „Herinner je je dien steen nog?”

„Is hij niet afkomstig uit den krijgsschat van den Roghi?” vroeg Brand.

„Juist Charly,” antwoordde Raffles. „Ik dacht er gisteravond in eens aan, toen ik dat zwarte ding bij Walling zag. Dat wordt ons duplicaat voor juwelier Brill.”

„Hoe bedoel je dat, Edward?” vroeg Brand. „Deze diamant is immers gewoon wit, en bovendien niet van het zuiverste water, zoodat hij lang zooveel niet waard is. Bovendien hij moet zwart zijn, hoe wil je?”

Raffles begon te lachen.

„Hoe ik wil,” zei hij, „dat zal ik je vertellen. Wij maken er deftig een zwarte van.”

„Hoe wil je dat dan doen?”

„Dat zal ik je laten zien en je dan vertellen hoe ik er aan kom. Let nu maar eens goed op.” Raffles begaf zich nu naar een plank, waarop een eigenaardig gevormd vat stond.

Zoo, op het oog, geleek het wel een kruik, maar zonder oor en met een klein tuitje.

Hij vulde dit vat, dat ongeveer zoo groot was als een groote melkkan en daar ook het beste mee te vergelijken was, met een kiezelachtig uitziende substantie, welke hij opdiepte uit een grooten zak, welke in een muurkast stond.

Toen het vat half vol was, plaatste hij onder zekere voorzorgen daar den langwerpig witten diamant in, vulde toen de verdere ruimte weer aan met dezelfde substantie en begaf zich naar een anderen hoek van het atelier of laboratorium, zooals men het noemen wil.

In dien hoek bevond zich een stalen oven.

Deze had den vorm van een locomobiel, zonder wielen en met koepelvormig dak; aan de twee korte einden staken twee dikke sta-

len stangen door de ijzeren wanden, terwijl van de zoldering van het gewelf twee dikke draden voor de electricische geleiding afhingen en door het koepelvormige dak van den oven werden gevoerd.

Met vereende krachten plaatste Raffles en Brand den kroes, waarin zich de kiezelaarde en den diamant bevonden in den oven.

Het dak werd daartoe geopend en nu bleken de twee stalen stangen uit te loopen in een ring, waarin de mond van den kroes precies paste.

Alsnu werden de draden op bijzondere wijze in den kroes geplaatst en daarna de oven hermetisch gesloten.

Raffles maakte nu door het omdraaien van een commutator contact en liet den stroom doorgaan. Onmiddellijk werd een zacht gesis gehoord, dat aanhield.

Van buiten was aan den oven niets te zien, maar daar binnen speelde zich een merkwaardig proces af.

Door een blauw gekleurd kijkgaatje konden den lichtboog waarnemen. Een overspringende vonk, in den geest als van een booglamp, vormde zich tusschen de beide polen van de draden en vormde daar een lichtkern van groote hitte.

Door een relais was het Raffles mogelijk deze hitte te doen toenemen door den boog waartusschen de vonk moest overspringen grooter te maken en toen hij dan ook na verloop van een kwartier weder door het kijkgaatje keek, knikte hij zijn secretaris tevreden toe.

Het ging goed. De oven verhitte den kroes tot op een buitengewone hittegraad en daarvan scheen Raffles de resultaten te verwachten, welke hij wenschte.

„Zou het gaan?” vroeg Brand hem nieuwsgierig.

Raffles haalde de schouders op, maar keek zijn vriend met een opgeruimden trek op zijn gelaat aan.

„Ik weet het niet, Charly,” antwoordde hij. „Het is natuurlijk nooit vooraf te zeggen of een proef, die men voor den eersten keer doet, zal slagen, maar theoretisch is er geen twijfel aan. Ik heb dat procédé op papier ontworpen en uitgerekend en volgens mijn berekeningen moet het slagen. Over een uurtje zullen wij heel wat meer weten. Kom, laten we naar boven gaan in de zon. Daar is het toch altijd prettiger dan hier.”

Raffles keek nog éénmaal door het kijkgaatje, zag dat alles constant bleef en verliet met Brand op dezelfde wijze de onderaardsche ruimte, als hij er in gekomen was.

Na een tijdje in den tuin rondgescharreld en een praatje aangeknoopt te hebben met

James Henderson, die een vroolijk deuntje fluitend, zich in de garage onledig hield met het schoonmaken van twee groote auto's, die daar dag en nacht voor het gebruik van den gentleman-inbreker gereed stonden, begaven zij zich achter in het huis, waar, naast de keuken, een soort gymnastieklokaal was gelegen, een groote zaal met rubbervloerbedekking en verlicht door vier ramen, welke van den vloer tot de zoldering reikten en waar een aantal van de meest uiteenlopende gymnastische toestellen stonden.

In breede banen viel het zonlicht hier naar binnen en de beide vrienden vermaakten zich wel een half uur lang met de fraaiste en koenste oefeningen, hetgeen hun een gezonde lichaamsbeweging bijbracht en waardoor zij hun spieren lenig hielden, iets dat beiden goed te pas kwam.

Na verloop van een uur gingen zij wederom naar het laboratorium, waar de oven nog steeds stil zijn werk deed.

Een blik door het blauwe kijkgaatje had Raffles er van overtuigd, dat de electricische stroom voortdurend had gewerkt.

Hij draaide den commutator om, aldus een einde makend aan het proces. De opening van den oven, welke zeer heet was geworden, werd nu door middel van een handwiel geopend en de kroes door middel van een groote knijptang, welke door beide vrienden aan de uiteinden werd vastgehouden, er uitgelicht en omgestort.

De eigenaardige kiezelaarde, waarmede de kroes was gevuld, scheen tot op de helft van het volume verminderd te zijn en was nu een lichtkleurige kleverige massa geworden.

Met behulp van een spitse nikkelen tang werd de diamant er uit gehaald en onder een sterke electricische lamp gehouden.

Een kreet van bewondering ontsnapte Brand, want de diamant, die eerst zoo helder als water was geweest, vertoonde nu hier en daar en ongelijkmatig over den steen verdeeld, bruinachtige vlokkelige vlekken, welke zich ook tot het inwendige van den diamant hadden voortgezet.

Die bruine vlekken echter vertoonden een prachtigen gouden gloed, welke duidelijk zichtbaar en scherp afstak tegen de flikkeringen van de nog wit gebleven gedeelten.

„Zoo nog twee keer, Charly,” riep Raffles, „en de diamant is net zoo zwart als een Nubische neger en in niets meer te onderscheiden van zijn collega in de étalage van Gebr. Walling.”

„Maar,” waagde Brand het op te merken met een verwonderd gezicht, „als dat betrekkelijk zoo gemakkelijk gaat, dan zou het je weinig moeite kosten om op deze wijze een

groot aantal zwarte diamanten te maken, die, als ik mij niet vergis, een veel grootere waarde hebben dan de witte."

"Dat zou ook zoo zijn, Charly," antwoordde Raffles, „maar het ongeluk wil, dat deze zwartmaking niet blijvend is. Na verloop van een of twee maanden begint reeds de ontkleuring, welke zich hoe langer hoe verder voortzet, tot de diamant eindelijk weer de oorspronkelijke witte kleur heeft aangenomen. Maar onmiddellijk na toepassing van het proces is er geen onderscheid tusschen dezen en een natuurlijke zwarten diamant te zien.

„Kom, we zullen den steen nu aan het tweede gedeelte van de proef blootstellen."

In een nieuwen kroes werd nu wederom een vulling gedaan van de substantie, welke Raffles had bereid en die wij kiezelaarde zullen noemen, ofschoon het natuurlijk heel iets anders was, plaatste daarin weder den diamant en plaatste het geheel op dezelfde wijze in den oven.

Dit werd zoo nog eens herhaald en des avonds, voor zij naar bed gingen, lag op een zijden kussentje de langwerpige diamant te glanzen en te gloeien in een prachtige diepzwarte kleur, waarnaar Brand niet moede werd te kijken.

„Ziezoo," lachte Raffles, toen hij opstond om naar bed te gaan, „het receptje heeft zijn werk gedaan en het drankje voor de firma Walling is gereed. Wij zullen het hem ingeven en het is te hopen, dat het dien sinjeur tot beterschap moge strekken."

Den volgenden ochtend gingen Raffles en Brand, zeer goed vermomd als een rijk industrieel met zijn oudsten klerk, er reeds vroeg op uit. Zij begaven zich naar juwelier Brill, dien zij te spreken vroegen en die hen onmiddellijk te woord stond.

„Ik heb," zei Raffles tot den juwelier, „hier bij u een diamant te deponeren, die heden namiddag door juwelier Walling, tegen betaling van 7000 pond sterling, zal worden afgehaald."

De winkelier keek verwonderd op en wist niet, wat hij denken moest van de woorden van den vreemdeling.

Daarom zei hij:

„Dan was het toch wel zoo gemakkelijk geweest, als u persoonlijk den steen naar juwelier Walling had gebracht."

„Het spijt mij, sir," zei Raffles, „ik zou het zelf gaarne doen, maar men kent mij, en omdat de steen aan een voorname Engelsche familie toebehoort, die hare diamanten wegens geldgebrek verkoopen moet — daarom wilde ik u verzoeken om mij de vriendelijkheid te

bewijzen, mij den steen hier te laten deponeren. Juwelier Walling weet dat reeds en zal hem hier persoonlijk komen halen of laten afhalen. Hij weet ook niet, dat ik hem — mijn naam is lord Crampton — den steen verkoop, maar ik heb vernomen, dat hij zulk een steen zocht en ik heb hem dien te koop aangeboden onder den naam Robinson."

Dit verhaal, dat Raffles hem heel kalm vertelde, scheen geloofwaardig.

Waarom zou een lord, die geldgebrek heeft, niet door tusschenkomst van een juwelier een stuk van waarde verkoopen?

„Het zou misschien nog gemakkelijker zijn," zeide Brill, „daar ik met juwelier Walling goed bekend ben, dat ik hem mededeelde, dat hij onmiddellijk bij mij kan komen, zoo dat u, als u wilt, kunt wachten, daar de zaak dan onmiddellijk in orde komt."

„Ik zou het zeer beleefd van u vinden," zei Raffles, „als de zaak op deze wijze afgedaan kan worden, en ik verzoek u de goedheid te willen hebben, juwelier Walling bericht te zenden."

De winkelier nam nu de telefoon ter hand en was binnen eenige oogenblikken met Walling verbonden.

Reeds na een half uur kwam een bode met een cheque van 7000 pond sterling, bekeek den steen met kennersblik en was spoedig gereed.

Raffles kende zijn lieden.

Hij wist bij ondervinding, dat, wanneer de eene juwelier aan den anderen een diamant verkoopt, er steeds zonder argwaan gehandeld wordt.

Zodoende was Raffles, reeds binnen een uur nadat hij in den winkel gekomen was, in het bezit van de 7000 pond en om zich een houding te geven, kocht hij bij juwelier Brill voor eenige honderden ponden sterling aan kleinoodiën.

Hij gaf de chèque in betaling en kreeg de rest in banknoten terug, waarna hij zich met een rijtuig naar Battersea, Foulhamstreet 12 liet brengen.

Daar ging hij een huis binnen, dat er uitzag als een gevangenis, liep langs een aantal in lompen gehulde kinderen en klopte aan een morsige deur.

Daar woonde de straatveger, die hem den vorigen dag bij de firma Walling geholpen had, om den juwelier een lesje te geven en wiens adres hij genoteerd had. Hij had gehoord, dat zijn vrouw ernstig ziek was en wilde eens zien of daar niet geholpen moest worden.

De vrouw had tering en lag te bed en Raffles bemerkte dadelijk, dat, als hier niet

oogenblikkelijk geholpen werd, al de bewoners van dit krot zeker spoedig zouden sterven.

Hij ging naar het bed van de zieke vrouw en zei tot haar:

„Ik heb uw man gesproken en heb een schuld tegenover hem te kwijten. Ik houd er niet van, veel woorden te verspillen, maar het bedrag van 500 pond sterling, dat ik u hierbij ter hand stel, zal zoo wel voor u als voor mij, die zijn schuld daarmee betaalt, een verlichting zijn.”

Zonder nog een enkel woord te wisselen met de zieke, die hem met groote, verwonderde oogen aankeek, had hij het geld op het bed neergelegd en verliet het vertrek.

Maar de vrouw wist niet of de verschijning van Raffles een spook of een mensch geweest was.

Toen de straatveger des avonds thuis kwam en de zaak hoorde, dacht hij eenige oogenblikken na en zei:

„Ik denk dat het waarschijnlijk dezelfde heer geweest is, die mij gisteren in den winkel van den juwelier een banknoot van vijf pond sterling gegeven heeft.”

Maar de juwelier Walling wachtte te vergeefs op den schatbewaarder van Zijne Majesteit, lord Late.

Hij had de ooringen gereed en noch hij noch een van zijn bedienden, die het werk in

vliegende haast hadden gereed gemaakt, zagen dat de steen, die Walling gekocht had, slechts een gewone diamant was, die lang geen 7000 pond waard was.

Een paar maanden later begon de steen reeds weder te ontkleuren en vermoedde Walling, dat men hem bedrogen had, een vermoeden, dat zekerheid werd, toen hij een briefje ontving van den volgenden inhoud:

Firma Gebr. Walling Strand E. C.
Londen.

Mijneheeren,

Onthoud de les en wees steeds tegen iederen klant, jong of oud, rijk of arm, beleefd. Indien ge dat niet zijt, dan zult ge vaak tot uw nadeel moeten ondervinden, dat onbeleefdheid zich zelf straft. Zooals destijds met den zwarten diamant, waarvan ge een duplicaat in uw bezit hebt, die geen zwarte diamant is. De steen is nu waarschijnlijk reeds vlokig bruin maar weldra zal hij geheel wit zijn, waardoor de waarde terug wordt gebracht op 700 pond sterling. Dat is dus ruim 6000 pond schade. Onthoud deze les en zorg er voor, dat ik nooit meer op dergelijke wijze behoef in te grijpen.

John Raffles, alias Lord Haste.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.
Thans: Mary Miles Minter.

DERDE HOOFDSTUK.

Een verontrustend bericht.

Het was den ochtend, na de gebeurtenissen in het vorige hoofdstuk verhaald, toen John Raffles met zijn secretaris en vriend Charly Brand in het gemakkelijk ingerichte ontbijtvertrek zat en de Groote Onbekende persoon-

lijk, gelijk hij dat iederen ochtend deed, de thee gereed maakte.

Met een nauwkeurigheid, zooals geen Engelsche huisvrouw het hem had kunnen verbeteren, lette hij er op, dat het water waaron-

der een spirituslicht brandde, behoorlijk kookte; hij deed thee in een zilveren theepot en goot daarop het kokende water.

Met zijn horloge in de hand zorgde hij er voor, dat de thee genoeg getrokken was; niemand mocht hem bij dit werk storen.

Eindelijk nam hij den theepot en goot van den geurigen drank in de fraaie Chineesche kopjes.

Hij belde en Gaston, zijn oude kamerdienaar, trad binnen en bracht ham met spiegel-eieren.

Nadat de beide vrienden gegeten en gedronken hadden, stak Raffles een sigaret op en sloeg het ochtendblad open.

„Ik ben nieuwsgierig, Charly”, zoo begon hij het gesprek, „of er reeds iets in de couranten staat van mijn truc tegenover den juwelier Walling. Maar ik geloof, dat de kerel waarschijnlijk eerst bemerkt dat hij bedrogen is en dat de kostbare steen slechts een gewone diamant is, als de wereld vergaat. Goeie hemel! — — wat is dat —” viel hij zich zelf in de rede en keek wederom in de courant, waarin met groote letters te lezen stond:

ONDERGANG DER WERELD.

en Raffles' verbazing was zoo oprecht, iets, dat heel zelden voorkwam en dat dus Brand opviel, dat deze opstond, zich over zijn vriend heenboog en over diens schouder naar het artikel zocht, dat de verwondering van zijn vriend gaande had gemaakt.

Weldra waren beiden in de lezing van het artikel verdiept, een artikel, dat zeer zeker sensationeel genoemd mocht worden, daar het niets meer of minder voorspelde, dan dat de wereld over enkele dagen zou vergaan.

Nadat zij het artikel gelezen hadden, keken zij elkander eerst ernstig aan, om dadelijk daarna in een luid gelach uit te barsten.

Het duurde eenige minuten, voordat Raffles, die zelden zoo uitbundig lachte, weer tot bedaren was gekomen.

Hij sloeg met de handen op tafel en riep:

„Charly, dat is de mooiste grap, die ik ooit gelezen heb!”

Met zijn slanke hand, waaraan een prachtige brillant schitterde, wischte hij zich de tranen uit de oogen, die door het lachen veroorzaakt waren.

„Hemel, Edward!” zei Brand, „lezen wij hier waarlijk de „Times”, of is er misschien door een toevallige omstandigheid een stuk van een spotblad in dit ernstige blad gekomen? Het is vandaag toch niet de eerste April —”

„Beste jongen,” zei Raffles, „beschouw de zaak niet van een belachelijken kant; wat in

de „Times” staat is geen grap, maar de oprechte meening van enkele geleerden, zooals je hebt kunnen lezen.”

De lachende trek verdween van het gelaat van Brand.

„Ja maar — Edward,” zei hij, „als jij de zaak inderdaad als ernstig beschouwt, zooals ik uit je woorden moet afleiden, dan begrijp ik niet, waarom wij beiden zoo uitbundig lachen! Ik ten minste, heb de zaak voor een Aprilgrap aangezien.”

„Neen, mijn jongen, wij hebben wel is waar April pas achter den rug en de menschen meenen het recht te hebben dan elkander voor den gek te mogen houden, maar in dit geval is het toch heel iets anders. Men denkt daar in het geheel niet aan scherts, maar men meent waarlijk, dat op den 2en Juni de aarde met alles wat er op leeft, vergiftigd zal worden door blauwzuur, dat overvloedig voorkomt in de komeet die dezer dagen op de Parijsche sterrewacht is ontdekt. Deze komeet is op den tweeden Juni de aarde zóó dicht genaderd, dat haar staart de uiterste grensbaan van den aardschen dampkring raakt. Verschillende chemici hebben vastgesteld, dat het aanwezige blauwzuur van zoo'n groote dichtheid zal zijn, dat slechts een uiterst klein gedeelte voldoende zal zijn, om den geheelen dampkring te doordringen in welk geval al wat ademt, wegens vergiftiging, moet sterven. Het is als het ware een aanval met vergiftige gassen in het groot. Net als gedurende den wereldoorlog van 1914—'18 maar dan in veel sterkere mate.”

„Vervloekt, Edward, ik heb nog nooit gehoord, dat er vergiftige kometen zijn.”

„Ja, mijn jongen, de geleerden, zooals bijvoorbeeld de directeur van de Parijsche sterrewacht, monsieur Flammarion en zijn collega's, beweren, dat de ondergang van de wereld op den 2en Juni vaststaat. Door middel van den spektroskoop hebben zij de blauwzuurkern in den staart van de komeet ontdekt.”

Het gelaat van Brand werd nu ernstig en nadenkend:

„Maar Edward, dat zijn immers nog maar tien dagen. Bedenk eens, wat een korten tijd wij menschen dan nog te leven hebben. Het is vreeselijk,” zuchtte hij.

„Drommels wat moet er dan worden van de bibliotheek, die ik aanleggen wilde van al de streken, die jij reeds hebt uitgehaald?”

„Wel,” antwoordde Raffles, en stak een sigaret op, „misschien zullen eens latere geslachten met verbazing lezen, in welk een bedorven tijd en met hoeveel tallooze plaaggeesten van allerlei aard, wij geleefd hebben. Ik zeg je, Charly, alles wat wij nog te doen

hebben is, een grafsteen te bestellen, waarop voor de nakomelingen te lezen staat, dat wij in dezen meer dan ellendigen tijd hebben moeten leven. Het is evenwel een feit, dat ik niet zelf onder mijn grafsteen kan gaan liggen, zoodat de later levende geslachten, die hier toch zeker weer zullen opstaan, vergeefs zullen zoeken naar de onmogelijke menschen uit deze laatste aardperiode, en naar de overblijfsels van hun beenderen.

„Maar, Charly, ik zou niet gaarne van deze wereld willen scheiden, zonder nog een laatste strek tegen deze onmogelijke menschen uit te halen.

Ik zeg je, dat het artikel van heden in de „Times” alle gemoederen zoodanig in de war zal brengen, dat bijna allen krankzinnig van angst zullen worden, en dat men met deze, door schrik bevangen menigte, de grootste grappen kan uithalen, die men maar ooit bedenken kan.

Hoe zou het jou lijken, Charly, als ik morgen eens uit den blauwzuren zondvloed van de komeet van Halley te voorschijn trad en iets wist te vinden, zooals de arke Noach, die bij den zondvloed dienste heeft gedaan en waarin ik dan in de eerste plaats mijn zeer beminden vriend, den hoofd-inspecteur van politie Baxter, onderdak verschaft?”

„Praat toch zoo'n onzin niet, Edward. Ik moet je eerlijk bekennen, dat de moed om te lachen bij mij verdwenen is. Je zegt wel is waar, dat de geleerden, die den ondergang van de wereld voorspelden, geen hersens in het hoofd hadden, maar neem mij niet kwalijk, — in dit geval twijfel ik er aan, of jij gelijk hebt. Flammarion is geen klein kind, maar een ernstig geleerde, die zich wel eens vergist heeft, maar dat is vergeeflijk, wij vergissen ons allemaal wel eens en jij kunt toch evenmin bewijzen, Edward, dat de ondergang van de wereld *niet* zal plaats hebben, als de geleerden, dat het *wel* gebeuren zal!”

„O,” lachte Raffles, „je schijnt dus waarlijk al bang te worden.”

„Dat wil ik niet tegenspreken, Edward, en wanneer ik over den toestand nadenk, dan moet ik eerlijk bekennen, dat ik er een weinig zenuwachtig van ben.

„Drommels, het is toch een hoogst onplezierige gedachte, dat onze aarde op den 2en Juni met den staart van de komeet in aanraking zal komen.”

„Vooral als die staart kwispelt,” lachte Raffles. „Maar alle gekheid op een stokje,” hernam hij, „vind je dat nu zoo héél erg. Veronderstel eens dat het waar is, wat dan nóg? Er kan niets ergers gebeuren, dan dat we allemaal tegelijk dood gaan en dood moeten we allen toch eens. Of dat nu een beetje later of

vroeger gebeurt, wat doet dat er eigenlijk toe. Waarschijnlijk sterven we een zachten dood en we gaan allemaal tegelijk, wat wel zoo gezellig is als alleen.”

„Maar, Edward, ik wil gaarne bekennen dat ik daarin nog geen zin heb.”

„Dat geloof ik wel, maar in dit geval, Charly, heb jij geen wil. Er wordt niet eens naar je meening gevraagd en ik wil je wel zeggen, mijn jongen, dat het een ware zegen zou zijn, wanneer eindelijk eens dit geheele komedie-spel, dit loopen en draven van de menschen om iets te verdienen, hun hebzucht, hun geweld en hun laagheden tegenover hun naasten, hun huichelarij op zoo velerlei gebied, als dat alles, zooals het nu gaat, een einde nam.

„Mij persoonlijk zou reeds de gedachte aangenaam zijn, dat de duizenden schurken, die hier rondloopen en waartegen alle strijd niets baat, eindelijk eens gestraft werden.

„Dan zou het uit zijn. Dan zouden wij, naar de opvatting der geleerden, zooveel blauwzuur ingeademd hebben, dat wij allen te zamen stijf op den grond zouden liggen en niets meer zouden weten van hoofd-inspecteur Baxter, van gewetenlooze bankiers, van bloedzuigers, van uitbuiters der menschheid, van politiek en zoovoorts.”

„De haren rijzen iemand te berge,” zei Brand, „over hetgeen je mij daar vertelt; bedenken toch eens, dat er ook duizenden brave menschen bestaan.”

„Dat laat de komeet waarschijnlijk onverschillig, of meen jij, dat zij een lijstje bij zich heeft, waarop de namen voorkomen van de brave menschen?”

„Maar Edward, jij spreekt zoo kalm over den ondergang der wereld, alsof daaraan niet meer gelegen was, dan aan de sigaretten, die je rookt.”

„Ik bemerk, Charly,” hernam Raffles, „dat je erg zenuwachtig bent. Ik wil je iets zeggen: ik wil er morgen of overmorgen mee beginnen, om te trachten iets grootsch uit te vinden, ten einde den blauwzuren zondvloed van de aansnellende komeet te kunnen weerstaan. Ik heb reeds een prachtig idee, Charly.”

„Ik ben nieuwsgierig van je te hooren, wat dat is. Acht je je in staat om het gevaar van de komeet met een truc af te wenden?”

Raffles keek Brand opgeruimd aan en zei:

„Ik wed, dat ik dat zaakje wel zal opknappen, maar je moogt nog niet weten, wat ik doen wil. Maar stel je gerust! Ik, John Raffles, sta je er borg voor, dat je met mijn uitvinding den tweeden Juni, den dag, waarop de wereld zal vergaan, heelemaal gezond en wel zult blijven en dat je op den derden Juni even zoo vroolijk hier met mij aan tafel zult zitten als heden.”

„Daarnaar ben ik toch waarlijk nieuwsgierig,” twijfelde Brand.

„Verlaat je gerust op mij. Nu zullen wij om te beginnen eens de straat opgaan en eens zien, welke uitwerking het artikel over den ondergang der wereld op de bevolking van Londen heeft gehad.

„Ik geloof, dat het in de straten der stad zeer prettig zal worden.”

Zij stonden op en trokken hun overjassen aan.

Toen zij het huis wilden verlaten, kwam de oude kamerdienaar Gaston naar hem toe en zeide:

„Pardon, mylord, zoo even hebben mijn vrouw en ik een artikel gelezen, waaruit wij zagen, dat de wereld op den tweeden Juni vergaan zal; kunt u mij misschien zeggen, of dat waar is?”

„Beste Gaston,” antwoordde Raffles, „het kan waar zijn, maar ook niet. Laat ons maar aannemen, dat het niet waar is en ons geruststellen met deze gedachte. Maar wanneer het waar is, dan kan jij noch iemand anders daartegen iets doen.

„Als ik je een raad geven mag, leef dan deze laatste acht dagen, die wij nog vóór ons hebben, alsof het gebeurt.

„Wees vooral toekomend voor je vrouw; laat haar de lekkerste gerechten klaar maken; maar doe mij vooral het genoeg, je zaken niet te verwaarloozen, want ik zou niet gaarne een vuile woning willen hebben op den dag van den ondergang der wereld; je weet, dat ik van orde en zindelijkheid houd.”

„In geen geval, mylordschap,” verzekerde de oude man, „zal ik mijn plicht vergeten. De woning van uw lordschap zal op den dag van den ondergang der wereld even zindelijk zijn als altijd.”

„Dat is goed, Gaston,” zei Raffles en klopte zijn ouden dienaar vertrouwelijk op den schouder.

„Moet het diner om vijf uur gereed zijn?”

„Maak het gereed, Gaston; als ik verhinderd word, telefoneer ik wel; ik weet nog niet bepaald, of ik op dien tijd thuis kan zijn.”

Na deze woorden verliet hij zijn huis.

Op den hoek der straat stond een rij van rijtuigen en auto's, zooals men dat in Londen gewoon is.

Het was daarheen, dat beide vrienden zich begaven.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIERDE HOOFDSTUK.

Baxter en de „vloot”.

In het hoofdbureau van politie te Londen was het dienselfden morgen zeer levendig.

Van al de ondengeschiedte bureaux der reuzenstad kwamen wagens met misdadigers en reden onder luid vloeken der gevangenen naar de groote binnenplaats van het Hoofdbureau.

Aan de deur van elk der getraliede wagens stond een rij politie-agenten in uniform, die

met vorschende blikken iederen gevangene aankeken en die iedere poging tot ontvluchten moesten verhinderen.

Want het was reeds dikwijls gebeurd, dat een der gevangenen voor de deur der gevangenis nog een laatste poging aanwendde om te ontvluchten.

Enkele was zulks zelfs gelukt.

De reden van deze plotselinge toeneming van de misdaad was waarschijnlijk ook in het sensatiebericht over den ondergang der wereld te zoeken.

Er waren natuurlijk heel wat menschen, die er aan geloofden en die van plan waren de laatste dagen de bloemetjes eens buiten te zetten. Zij redeneerden waarschijnlijk aldus: Als de wereld straks vergaat en we gaan allemaal dood, dan heeft niemand meer wat aan het geld, dat wij bezitten, wij niet en onze nakomelingen ook niet, ergo: opmaken.

Diezelfde gedachte hadden natuurlijk ook de menschen, die geen geld bezaten, terwijl de misdadige elementen onder hen, die de kans schoon zagen, zich deze gelegenheid ten nutte maakten, om het geld, dat zij wilden opmaken doch niet bezaten, te stelen.

De politie had met een waarschijnlijk vergaan van de wereld natuurlijk niets te maken en er alleen voor te zorgen, dat de orde volgens recht en wet tot den jongsten dag zou blijven gehandhaafd. Vandaar dan ook, dat er zoovele misdaden werden geconstateerd en zoovele misdadigers naar Scotland Yard werden gebracht.

In een kamer op de eerste verdieping van het groote, baksteen gebouw, dat er uitzag als een vesting uit de middeleeuwen, zat de „vlooi”.

Deze bijnaam was eigenlijk niet juist; want zijn voorkomen herinnerde eerder aan dat van een welgesteld Engelsch burger, dan aan een insect.

Maar niet de uiterlijke schijn was oorzaak van dezen scheldnaam, maar veeleer de manier, waarop hij misdadigers wist te arresteerden.

Hij bezat namelijk een voorbeeldige vaardigheid en een groote dosis verstand.

Hij was bij de hand genoeg om misdadigers op te sporen, ook al zaten zij in de meest verborgen schuilhoeken.

Wegens zijn voorliefde om steeds in zulke schuilhoeken te zoeken, en zijn groote beweeglijkheid, hadden de misdadigers hem den bijnaam de „vlooi” gegeven.

Men vertelde van hem, dat hij eens zijn leven er bijna bij had ingeschoten, doordat hij in een nauwen buis was gekropen en daarin vier dagen en nachten had doorgebracht, vóórdat men hem ontdekte.

Hij wilde toen onder de werklieden, die bezig waren buizen voor de waterleiding te leggen, een lang gezocht moordenaar arresteerden.

Maar terzelfder tijd waarop de misdadigers den detective Marholm den bijnaam „vlooi” gaven, werd hij ook door zijn collega's van Scotland Yard met denzelfden bijnaam gedoopt.

Deze collega's, speciaal de detectives, deden dit echter niet om Marholm, die toen hij opgeklommen was tot inspecteur, de rechterhand van den hoofd-inspecteur geworden was, iets onaangenaams te zeggen, maar omdat hij zijn chef, met zijn ironische woorden plaagde als met kleine steken, zooals een „vlooi” den mensch plaagt.

Om kort te gaan, de „vlooi”, die geregeld een half uur vóórdat de werkzaamheden begonnen, gewoon was op het hoofdbureau te komen, dronk dan zijn kop koffie, dat door een der agenten werd binnengebracht.

Dit halve uur was iederen dag, vóórdat de hoofd-inspecteur verscheen, het aangenaamste van den geheelen dag.

Met welbehagen ging hij dan zitten op den stoel van zijn chef en deed dan, zooals Baxter gewoonlijk deed; hij legde zijn beenen op het schrijfbureau en iedere vreemdeling die binnenkwam, zou zonder twijfel gedacht hebben met den chef te doen te hebben.

Hij had zelfs ook de gewoonte aangenomen, met den hoofd-inspecteur, die dan nog niet aanwezig was, denkbeeldige gesprekken te voeren en hem zoodanig den mantel uit te vegen, alsof de hoofd-inspecteur de „vlooi” was en hij de chef.

Stipt om negen uur had hij gewoonlijk, op den stoel van zijn chef, zijn koffie leeggedronken, vouwde de courant, die hij gelezen had, op en ging dan naar zijn schrijfbureau, dat meestal met processen-verbaal overdekt was.

Om tien minuten over negenen kwam, als hij zich ten minste niet verslapen had, de hoofd-inspecteur binnen.

Hij had nog nooit het minste vermoeden gehad, dat zijn secretaris gedurende zijn afwezigheid een zijner strengste orders met de grootste kalmte overtreden had; namelijk het bevel om nooit op zijn stoel te gaan zitten. —

„Op dien stoel heb ik alleen het recht”, dit had hoofd-inspecteur Baxter dadelijk tot hem gezegd, toen Marholm bij hem in dienst trad.

„Niemand heeft het recht om daarop te gaan zitten. Dat is mijn troon en je moet mijn stoel ook als een troon beschouwen. Evenmin als ik mij veroorloven mag, op den troonzetel van den Koning van Engeland te gaan zitten, evenmin heb jij als ondergeschikte het recht, op mijn stoel plaats te nemen. Als ik je er ooit op betrap, dan zal ik je behoorlijk weten te straffen! —”

De „vlooi”, die uit het venster naar de arrestanten keek, werd gestoord door het binnentreden van een der agenten, die hem koffie bracht.

Hij ging aan de schrijftafel van Baxter zitten, deed suiker en melk in de koffie, at zijn broodje en nam daarna vol nieuwsgierigheid

het ochtendblad van de „Times" ter hand, en begon te lezen.

Hij had nauwelijks een teug van de koffie gedronken of hij zette den kop weer neer, leunde in den stoel van zijn chef achterover en keek onafgebroken in het blad, alsof hij gehypnotiseerd was door een der berichten.

Het anders zoo goedmoedige gelaat van de „vloo" werd ernstig.

Slechts nu en dan hoorde men hem het woord „Vervloekt!" uitroepen.

Hij hoorde niet eens, dat de klok van het hoofdbureau met luide slagen negen uur aankondigde.

Hij las steeds door en lette er niet op, dat zijn koffie koud werd; hij vergat zijn broodje en zelfs het beste wat hij zich des morgens veroorloofde: zijn pijp.

Er verscheen niemand om hem in zijn lectuur te storen; maar in plaats daarvan kwam de hoofd-inspecteur binnen.

Deze keek verbaasd naar zijn ondergeschikte, die op zijn troon zat en zijn courant las, koffie dronk en zijn beenen op de schrijftafel had gelegd.

Woedend over deze Majesteitsschennis, sprong Baxter naar de „vloo", pakte hem bij den kraag van zijn jas, sleurde hem met een ruk van den stoel en riep:

„Ben je krankzinnig, Marholm?"

Met een paar oogen, alsof hij den hoofd-inspecteur niet zag, en als uit een droom ontwakend, keek de „vloo" nu naar zijn chef, die hem bij zijn jaskraag door het vertrek sleepte.

Marholm kwam eindelijk weer tot zich zelf en riep:

„De wereld vergaat!"

Op hetzelfde oogenblik liet de inspecteur zijn secretaris los.

Hij nam de woorden „de wereld vergaat" op als een persoonlijke beleediging, want hij had nog geen ochtendblad gelezen en wist dus nog nergens van.

„Ik zal je met je „de wereld vergaat", brulde hij, „hier is geen „de wereld vergaat", maar ik, inspecteur Baxter — zeg eens, idioot, Iersche boer, afgedankte detective, wat geeft jou het recht op mijn stoel te gaan zitten, met je vuile laarzen op mijn schrijftafel. . . .?"

De „vloo" keek om en zei:

„Heb ik daar gezeten?"

Inspecteur Baxter zette beide handen in de zijde en schreeuwde:

„Natuurlijk heb je daar gezeten, kameel, waar heb je anders gezeten?"

„Hemel!" mompelde de „vloo", „ik had natuurlijk ergens anders kunnen gaan zitten."

Hij ging voor zijn chef staan, klopte hem vertrouwelijk op den schouder en zei:

„Ik ben van meening, dat het nog zeer te

betwijfelen is, of ik waarlijk een overtreding begaan heb, door op dien stoel te gaan zitten.

„Ik geloof dat wij de mooie woorden der Fransche revolutie hier in toepassing kunnen brengen:

„Na ons de zondvloed!"

„Zoo!" riep Baxter, „je schijnt plotseling krankzinnig geworden te zijn. Waar is een zondvloed?"

„Wanneer u de krant leest, dan zult u zien, dat er niet alleen een zondvloed komt, maar ook, dat de heele wereld vergaat. Niemand blijft in het leven!

„Er blijft zelfs geen „vloo" over, mijnheer de hoofd-inspecteur, en wat uw jubileum betreft, dat u den tweeden Juni wilt vieren, daaromtrent geef ik den goeden raad om dat, in plaats van op den tweeden, den eersten te doen plaats vinden, want op den tweeden zou het wel eens te laat kunnen zijn!"

Inspecteur Baxter floot zacht tusschen de tanden.

„O, nu begrijp ik je, je bent afgunstig, omdat ik op den tweeden mijn jubileum vier en wilt mij nu een schrik aanjagen, och —!"

„Daaraan denk ik niet eens," viel Marholm hem in de rede, „maar het is zooals ik u vertelde, mijnheer de hoofd-inspecteur, misschien is wel juist om uw jubileum de komeet boos geworden, en wil die nu het geuoegen smaken, ons te vernietigen."

„Wil je nu eindelijk eens met dien onzin ophouden en verstandig spreken?"

„Ik spreek zeer verstandig, mijnheer de hoofd-inspecteur, maar ik zie niet in, waarom ik mij nu nog de moeite zal getroosten, om tegenover u gedurende de laatste zes dagen van ons bestaan de wellevendheid nog in acht te nemen. Het heeft immers geen doel meer, dat u hoofd-inspecteur van politie en ik uw secretaris ben; bij het vergaan der wereld betekent toch alles niets. Dan bent u niets meer dan ik, ik zeg voortaan jou en jij tegen je, waarde Baxter, wij moeten het ons de laatste uren zoo aangenaam mogelijk maken."

Baxter sprong van ontzetting een stap achteruit.

De „vloo" liet zich daardoor echter niet van zijn stuk brengen, ging een stap vooruit, klopte hem op den schouder en sprak op een toon, waarbij hij de oogen verdraaide:

„Waarde Baxter —"

„Mijnheer," zei Baxter woedend, „heb je misschien whisky in plaats van koffie gedronken?"

„Ook dat zou hetzelfde zijn, waarde Baxter, het komt er nu toch niet meer op aan!"

Op dit oogenblik dacht de hoofd-inspecteur van politie inderdaad, dat zijn ondergeschikte plotseling krankzinnig geworden was.

De „vloot" ging nu weer naar de schrijftafel van zijn chef en zei op genoegelijken en vriendschappelijken toon:

„Kijk eens, Baxter, onder deze omstandigheden is het precies hetzelfde, of ik of jij in het vervolg op dezen stoel zit."

„Wat — mijnheer — wat veroorloof je je?"

„Ik weet wel," zei de „vloot", „je denkt, dat ik den noodigen eerbied niet in acht neem, maar waarom zullen wij nog over eerbied spreken? Nu zijn allen gelijk, of jij of de Koning van Engeland, of ik, daar op den stoel zit, dat is nu hetzelfde. Wij verkeerden allen in hetzelfde geval. Wij zijn allen gelijk."

„Binnen een week zijn wij door blauwzuur vergiftigd."

Baxter zat zóó, dat de „vloot" het niet opmerkte, dat zijn chef op den knop der electrische schel gedrukt had.

Voordat echter de door hem ter hulp geroepen agenten binnen zouden komen, wilde hij beproeven den man, die naar zijn meening krankzinnig was, een oogenblik te kalmeeren.

Terwijl hij dacht aan zijn verblijf in het krankzinnigengesticht,¹⁾ waar hij door tusschenkomst van Raffles geraakt was, en aan de manier, waarop men hem daar den eersten tijd behandeld had, meende hij, dat het 't verstandigste zou zijn, hem alles toe te geven; daardoor zou hij misschien kalmer worden.

„Kijk eens, Baxter", begon nu Marholm weer: „Waarom zal ik nu nog „u" tegen je zeggen. Ik hoop, dat je mij nu ook „jij" zult noemen. Dat is toch veel doelmatiger en nu zijn wij toch allen gelijk."

„Wel zeker," antwoordde Baxter, „allen zijn nu gelijk en daarom zal ik nu ook maar „jij" zeggen."

„Dat kun je," sprak de „vloot" op een toon die zoo onderdanig mogelijk klonk, „want zie eens — — de Koning en jij, en alle anderen, wij allen vliegen binnen acht dagen, door blauwzuur vergiftigd, naar den bl... en daarmee is de zaak afgedaan. Ik geloof, dat nu de tijd aangebroken is, dat wij, menschen, ons nu waarlijk eens als menschen moeten gedragen, alle misdadigers vrij laten en ons nog een paar aangename dagen verschaffen."

Baxter was er nu van overtuigd, dat zijn secretaris krankzinnig geworden was.

Nog vóór dat hij kon antwoorden ging de deur open, en een twaalfstal agenten kwamen in het bureau.

Het was waarlijk tijd, want Baxter begon bang te worden.

„Mannen!" riep hij en wees naar de „vloot", die weer op den stoel was gaan zitten, „daar

zit een krankzinnige. Pakt hem beet en breng hem naar de cel."

De agenten keken verwonderd naar den hun welbekenden Marholm en wisten niet, wat zij denken moesten van het bevel van den hoofd-inspecteur.

„Wat?" riep de „vloot", „ik krankzinnig? — Nu, Baxter, dan ben jij net zoo krankzinnig als ik!"

„Nu hooren jullie het! Jullie hooren het, de man zegt jij!"

De agenten hoorden het, maar wisten toch niet, wat zij van de zaak denken moesten.

Nu stond Baxter op en gaf het bevel:

„Pakt den kerel beet en brengt hem weg. Hij is gevaarlijk."

Maar de agenten verroerden zich niet.

Zij kenden Marholm en wisten, dat hij met Baxter dikwijls twist had en dat de hoofd-inspecteur in alle geval gevaarlijker was dan de „vloot".

Met een verlegen lachje op hun onnoozele gezichten keken zij elkaar aan en haalden de schouders op.

Nu stond de „vloot" op, ging naar de agenten en zei:

„Mannen, de hoofd-inspecteur schijnt niet te weten, wat er aan de hand is. Hebben jullie vandaag de krant al gelezen?"

„Ja!" luidde het eenstemmige antwoord.

„Welnu," zei Marholm, „dan zullen jullie me moeten toegeven, dat werken en dienst doen onzin geworden is, want eerstdaags vergaat de wereld".

Al de agenten stemden toe; het lachje verdween van hun gelaat en maakte plaats voor spanning en angst nu zij weer aan het spoedige vergaan der wereld dachten.

Baxter keek zijn secretaris aan met een gezicht als van iemand, die plotseling denkt, óf zelf het verstand verloren te hebben, óf als de eenige verstandige onder al de anderen te staan.

Eenige oogenblikken keek hij naar de politie-agenten en toen weer naar de „vloot".

Daarna ging hij naar hen toe en schreeuwde:

„Wat is dat hier voor een gezanik? Jelui staan daar allemaal als nijlpaarden, en weet niet, wat je doen zult! Wat is dat voor een geklets van het vergaan der wereld en met wat gaat zij ten onder?"

„Met blauwzuur, Baxter", antwoordde de „vloot" met een vroolijk lachje.

„Mag ik je verzoeken om dat „jij" en „jou" achterwege te laten, want al zou de wereld binnen een uur vergaan dan heb jij, brutale kerel, nog niet het recht om „jij" tegen mij te zeggen en hier op mijn stoel te gaan zitten".

„Geloof mij, Baxter, dat is mij allemaal onverschillig en ik denk, dat het ons allen on-

¹⁾ Men zie hiervoor No. 570: De Prins van Georgië.

verschillig zal zijn. Lees vooral dit artikel, waarbij de directeur van de Parijsche sterrewacht, de heer Flammarion en de directeuren der Engelsche sterrewacht, ons allen mededeelen, dat op den tweeden Juni, dus binnen een week, de wereld door den staart van de komeet wordt geraakt en door blauwzuur vergiftigd wordt.

„Hier is de krant.”

Baxter nam de courant aan en begon te lezen.

Binnen eenige oogenblikken zag de hoofd-inspecteur er zeer neerslachtig uit en eenige minuten later viel hij op zijn stoel en jammerde:

„Dat is verschrikkelijk — dat is ontzettend — en ik wilde de volgende week mijn jubileum vieren, juist op den tweeden; wat moet ik nu doen? —”

De kerel is wanhopend, dacht de „vlooi” bij zich zelve en zei overluid:

„Dan zou ik u raden om uw jubileum eerder te vieren, of aan de komeet te vragen, of hij zoo goed wil zijn, de wereld eerst op den derden Juni te laten vergaan”.

„Schei nu maar uit met je aardigheden”, riep Baxter, „dat is toch het verschrikkelijkste, dat ons allen kan overkomen”.

„Welnu,” zei de „vlooi”, „ik geloof niet, dat het zoo erg zal loopen, want, bedenk eens, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat het toch niet zoo heel erg is, omdat wij allen hetzelfde lot zullen ondergaan.”

„Drommels”, zei de hoofd-inspecteur, „zou er geen uitweg zijn? Denk toch aan mijn jubileum!”

„Ik geloof van wel,” zei de „vlooi”; „Raffles zal misschien nog wel een uitweg weten, zou u ook niet denken?”

Nauwelijks had hij den naam „Raffles” gehoord of Baxter kreeg een gevoel, alsof hem de keel werd dichtgesnoerd.

Raffles — John Raffles, deze naam was voor Baxter nog duizendmaal erger dan het vergaan der wereld!

Hij knarste op zijn tanden; zijn oogen rolden in hunne kassen en hij antwoordde:

„Ik verzeker je, Marholm, dat ik je het ditmaal vergeven heb, dat je mij geplaagd hebt met het vergaan van de wereld; het is mij ook onverschillig, dat je op mijn stoel bent gaan zitten — want ik zal mij een anderen aanschaffen; maar dat je mij op de nuchtere maag en in den vroegen morgen met den naam Raffles komt plagen, dat is een schurkenstreek van je, die gemeener is, dan wanneer de komeet komt en ons allen met blauwzuur vergiftigt. Bedenk toch eens, wat het voor mij zegen wil, dat ik naar de andere wereld verhuis, zonder dezen schelm gearresteerd te hebben!”

„Nu,” zei Marholm, „misschien vindt u hem daarginds; maar ik wil u wel zeggen, waarde Baxter, dat ge mij daar niet als secretaris zult vinden. Ik ruk uit; zoodra ik elders aankom, wil ik probeeren, of ik niet een beter baantje kan krijgen, dan ik hier had als uw secretaris. Daarvoor dank ik!”

De agenten begonnen te lachen, zoodat Baxter hen woedend toeriep:

„Waarom staan jullie hier nog te gapen? Hebben jullie niets te doen? Maakt, dat je weg komt!”

„Tot uw orders!” was het antwoord.

Onmiddellijk daarna verwijderden zij zich, zoodat hoofd-inspecteur Baxter met zijn secretaris alleen bleef.

„Hoor eens, waarde Baxter,” zei de „vlooi”, terwijl hij zijn kop koffie van de schrijftafel nam en op de zijne zette, „je ziet wel, dat ik gelijk heb. Alle menschen hebben nu dezelfde rechten. Alles, wat je nog op mijn schrijfbureau neerlegt, al betreft het ook de dringendste zaken, *alles* blijft liggen. Gewerkt wordt er niet meer, of men moest wel gek zijn.”

„Je hebt inderdaad gelijk,” antwoordde de hoofd-inspecteur; „ook ik doe niets meer, want het heeft toch geen doel meer.”

„Nu spreek je verstandig,” zei de „vlooi” en klopte Baxter op den schouder; „nu zullen wij eens echt vroolijk zijn, want ik heb hier lang genoeg onder de plak gezeten.”

„Welnu, Marholm,” gaf Baxter ten antwoord, die reeds angstig begon te worden voor den ondergang der wereld, „hoor eens Marholm, het doet mij leed, dat je zooveel hebt moeten werken. Het werk, waarover je nu klaagt, hebben de misdadigers je aangebracht. Indien er geen misdadigers waren, dan zouden wij geen werk gehad hebben!”

„Dat klopt,” zei Marholm, „en ik was er tot nog toe vast van overtuigd, dat er, in verhouding tot onze arbeidskrachten, steeds veel te veel misdadigers waren. Het zou mij persoonlijk veel aangenamer geweest zijn, wanneer er iederen dag een paar dozijn minder waren geweest.”

„Dat is volkomen waar,” antwoordde Baxter; „die schurken veroorzaken altijd meer werk, dan men verlangt.”

„Nu,” hernam Marholm, „dat zal in het vervolg veel beter worden. Dan is het niet meer noodig, dat wij de pen in den inkt doopen. Wij behoeven dan ook geen misdadigers meer te arresteren.”

De hoofd-inspecteur keek nadenkend naar zijn schrijfbureau, en stak een sigaar op.

Plotseling zei hij tot de „vlooi”, die zijn pijp stopte:

„Zeg, Marholm, weet jij hoe blauwzuur smaakt?”

„Wel," antwoordde de „vloot", „dat moet heel goed smaken, want ik las onlangs in een boek over scheikunde, dat men bij het rooken steeds een zekere hoeveelheid blauwzuur in longen en maag krijgt."

„Juist, juist," zei Baxter, „ik herinner mij ook zoo iets dergelijks gelezen te hebben, en als dat waar is, dan zou het niet eens zoo gevaarlijk worden, want wij zijn toch gewoon te rooken."

„Natuurlijk zijn wij beiden aan rooken gewoon", zei de „vloot".

Hij begon nu dikke rookwolken uit te blazen.

„Duivels", vloekte de inspecteur, „wij zijn het rooken wel gewoon, maar ik nog altijd niet aan de gemeene soort tabak, die jij je veroorlooft, in mijn bijzijn te rooken."

„Je tabak stinkt. Ze is zóó slecht, dat ik zeker geloof, dat er geiten- of hondenhaar tusschen zit. Je kunt mij er waarlijk een genoeg mee doen, mijn sigaren weg te nemen en die te rooken."

„Nee," zei de „vloot", „dat zou mij op den duur toch niet bevallen. Die zijn net zoo slecht of nog slechter dan de tabak, die ik rook. Die tabak brandt ten minste nog, maar die sigaren... nu, ik heb er onlangs eens een mee genomen, om te laten keuren en weet u wat de tabaksfabrikant zei, aan wien ik om zijn oordeel vroeg? Hij zei: Nee man, neem maar weer mee, dat is geen sigaar, vraag maar aan een verzekeringsagent. Als je er eenige duizende van hebt dan verzekert hij ze je voor een paar dubbeltjes, want al liggen ze in het vuur dan branden ze nog niet. Hij gaf als zijn vaststaande meening te kennen, dat ze speciaal gemaakt waren, om het rooken af te leeren en adviseerde me, om als ik een kennis er een liet opsteken, hem te zeggen, dat ze buiten gerookt moesten worden, om gevaar voor verstikking tegen te gaan."

„Nee, dank je wel voor die sigaren, dan heb ik nog liever mijn tabak. Er zijn wel betere sigaren ook, maar die heb je altijd in je zak en je zorgt wel, dat ik daar niet bij kan."

„Ik zal je nog vandaag een paar goede sigaren geven. Maar in vollen ernst, Marholm, geloof je waarlijk aan het vergaan der wereld?"

„Wel zeker," gaf de „vloot" ten antwoord, „want de geleerden beweren dat, en mannen, zooals de directeuren van de Londensche en Parijsche sterrenwacht, zullen zich zeker niet vergissen!"

„Meen je waarlijk dat die heeren zich niet vergissen kunnen?"

Marholm schudde het hoofd.

„Die vergissen zich niet, mijnheer de hoofdinspecteur, en nu bedenk ik, dat wij nog

slechts enkele dagen tijd hebben. Laten wij ons dien ten nutte maken om nog eens van al het goede te genieten, dat deze wereld ons aanbieden kan."

De gedachte om nog eens met volle teugen te kunnen genieten, lachte den hoofd-inspecteur toe.

Hij begon reeds plannen te maken hoe hij zijn laatste dagen zou doorbrengen.

„Ik geloof vóór alles, waarde Baxter, dat wij ons bureau maar moeten sluiten en naar huis gaan. Misschien komen wij dan tegen den avond nog eens hier, om te hooren of er het een of ander is voorgevallen."

„Dat is goed," zei Baxter, „wij gaan dus sluiten."

Op dit oogenblik kwam een sergeant binnen en gaf er kennis van, dat de misdadigers, die des nachts in hechtenis waren genomen, verhoord moesten worden.

Baxter luisterde maar met een half oor.

„Het is goed, hoor," zei hij onverschillig. „Kom van avond nog maar eens terug, misschien ben ik dan in een betere stemming."

Zonder verder op den man te letten, zette hij zijn hoed op en ging heen.

De „vloot", die zijn hoed scheef op het hoofd had gezet, volgde hem spoedig, en riep: „Wij gaan uit en komen voorloopig niet terug!"

Den agent van politie, die in het voorvertrek stond, riep hij toe:

„Ga maar naar huis; ik wensch je veel plezier!"

Eerst begreep deze niet of dat ernst was, en hij vroeg daarom:

„Met uw verlof, mijnheer de secretaris, komt dit bevel van den hoofd-inspecteur van politie?"

„Natuurlijk," antwoordde de „vloot", „Je hoort het immers; je kunt allen naar huis gaan en je amuseeren! straks vergaat de wereld!"

„En hoe staat het dan met den dienst?"

„Onzin", zei de „vloot", „wie denkt nu nog aan den dienst. Het vergaan der wereld is nabij, kom morgen maar weer eens terug!"

Dat verstonden de agenten zeer goed en ze geloofden thans ook, dat hetgeen Marholm gezegd had, waarheid bevatte; dat het vergaan der wereld in aantocht was.

Zij trokken hun jassen aan en verlieten het bureau.

Reeds een uur later was de geheele zaak te lezen in een extra nummer van de „Times", en de courantenjongens schreeuwden langs de straten:

„Het vergaan der wereld!"

Aan het hoofdbureau van politie zijn de beambten weggegaan!

Het is een ieder in het hoofd geslagen!"

Velen die dit lazen wierpen hun werk er eveneens bij neer, maar er waren ook verstandige menschen, die het hoofd schudden en bij

zich zelf dachten, dat al was het vergaan der wereld nabij, dit toch geen reden behoefde te wezen om niet tot het einde hun plicht te doen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een fatale uitwerking.

Intusschen bevond Raffles zich met zijn vriend en secretaris Charly Brand op de wandeling.

Het was duidelijk te zien, dat er iets was, dat de menschen bijzonder interesseerde, want hier en daar zag men groepjes menschen staan, die druk met elkaar praatten en gesticuleerden, terwijl weer anderen met bedrukte gezichten en als in diep gepeins verzonken, voortwandelden. Ook hoorde men in sommige koffiehuzen, vooral nadat men meer White-chapel naderde, luidruchtige gezang en gezwets en telkens daarboven uit klonk het geroep van: „De wereld vergaat! De wereld vergaat!”

Op eens zagen beide vrienden op den hoek van een straat een menigte verzameld.

Op het zelfde oogenblik zagen zij twee courantenjongens, die met luider stemme riepen: „Allernieuwste berichten over het vergaan der wereld!”

De hoofd-inspecteur van politie, Baxter heeft de agenten in Scotland Yard ontslagen.

Werklieden weigeren aan het werk te gaan.

De tapperijen in Battersea worden bestormd!”

Raffles kocht een courant, las de desbetreffende berichten vluchtig door en sprak tot Charly Brand:

„Je ziet, dat de groote menigte niet verstandiger is dan de politie. Bij onzen waarden hoofd-inspecteur Baxter schijnt het vergaan der wereld reeds een aanvang te hebben genomen; het lijkt wel, dat hij moet beginnen.”

Hoe meer ze in het centrum der stad kwamen, zooveel te meer werd de menigte opgewonden.

Evenals bij verkiezingen stonden hier saamgeschoolde groepjes om de volksredenaars heen, die begonnen waren over het vergaan der wereld te spreken.

In Hyde Park zag men een groot aantal hagepreekers, die op omgekeerde eierenkisten staande, de menigte spraken van hel en verdoemenis en hen trachtten over te halen berouw te toonen over hunne zonden, nu de wereld op het punt stond te vergaan.

Weer ergens anders zag men een groote menigte verzameld, om eenige mannelijke en vrouwelijke heilsoldaten, die met behulp van een muziekkorps de menschen met stichtende liederen tot zich trokken.

Hier en daar liepen dronken mannen en vrouwen rond; om kort te gaan, men kreeg den indruk, alsof de pest was uitgebroken die de gemoederen der menschen tot gisting had gebracht.

Intusschen moest men de houding der agenten van politie bewonderen, die, in weerwil van het ontslag, hun door hoofd-inspecteur Baxter gegeven, orde en regel wisten te handhaven en die, naar het scheen, onverschillig bleven omtrent het vergaan der wereld.

Deze agenten echter behoorden niet tot de ondergeschikten van inspecteur Baxter, en hadden dus geen bevel ontvangen om zich maar te gaan amuseeren.

„Ik heb waarlijk respect voor deze mannen,” zei Raffles tot Brand; „zij blijven op hun plaats en ik geloof zelfs, dat zij er toe in staat waren, om, als de komeet verschijnt, hun notitieboek te voorschijn te halen om tegen dit luchtverschijnsel wegens verstoring der openbare orde, proces-verbaal op te maken.”

„Edward, zwijg toch met je grappen,” zei Brand, die door de drukte op straat niet kalmer werd. „Mijn gemoed is daarvoor op het oogenblik niet vatbaar. Je ziet, dat de menigte zich reeds op het vergaan van de wereld voorbereidt en ik geloof bepaald, dat wanneer duizenden van onze medeburgers waarde hechten aan dit vreeselijke, dat wij beiden en voor-

al jij, het recht niet hebben, daarop aanmerkingen te maken!"

"Ik moet om je lachen, Charly," zei Raffles.

"Maar laat ons nu naar een restaurant gaan en daar flink lunchen. Ik heb op straat honger gekregen."

Zij gingen naar een restaurant in Piccadilly Circus en bestelden daar een maaltijd.

"Ik zal eens kijken, of er nog iets voorradig is", zei de kellner, toen Raffles hem een cotelet en een flesch wijn bestelde.

"Hoe heb ik het nu?" vroeg de Groote Onbekende: „om dezen tijd, twee uur des namiddags, zult u toch wel een cotelet voor uw gasten hebben. Anders zou het hier een vreemd restaurant zijn!"

"Pardon sir," antwoordde de kellner, „dat moet u toch niet verwonderen. Het keukenpersoneel werkt niet meer; de slaggers hebben opgehouden te leveren, de bakkers willen niet meer bakken; om kort te gaan niemand wil meer iets doen, omdat binnen eenige dagen de wereld vergaat."

"Dat kan mooi worden," zei Raffles lachend, „dan kan men in het laatst voor zijn geld niets meer te eten krijgen."

"Dat is zeer waarschijnlijk, sir; buitendien wil ook geen enkele gast meer betalen, als hij iets gebruikt heeft. De gasten, die hier heden voormiddag geweest zijn, beweerden allen,

dat het toch te dom zou zijn nog geld te eischen, omdat men er toch niets meer aan zou hebben!"

"Dat is allemaal goed en wel," zei Raffles, „maar daar ik van plan ben, u te betalen en niet wil verhongeren vóórdát de wereld vergaat, verzoek ik u, mij iets te brengen van hetgeen gij voorradig hebt, opdat ik mijn honger kan stillen."

De kellner verwijderde zich en Raffles kon een lachje niet bedwingen.

Brand werd door de vroolijkheid van Raffles hoe langer hoe zenuwachtiger.

"Edward," zei hij, „wees toch niet zoo vrolijk. Je ziet, hoe ernstig de zaken staan. Allen bereiden zich reeds op het ergste voor."

"Ik ook," antwoordde Raffles, „en daarom ben ik van plan, flink te eten. Wie weet wat voor schokkende gebeurtenissen we te zien krijgen en als je dan niet goed gegeten hebt, voel je je te zwak om er van te genieten en dan knikken je knieën."

De kellner kwam en bracht eenige schotels.

Nadat zij gegeten hadden, verlieten zij het restaurant, waarna Raffles naar huis ging.

Een uur daarna ging Raffles weer uit, maar niemand zou hem hebben herkend, zoo uitstekend was hij vermomd, zelfs zijn vriend Brand niet, die echter niet wist, dat zijn vriend en meester er alleen op uit was uitgegaan.

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter wordt baronet.

De lord mayor van Londen hield met zijn ambtenaren een belangrijke conferentie, om te beraadslagen, welke maatregelen men kon aanwenden tegen de algemeene vrees van het volk voor het vergaan der wereld.

Doch te vergeefs braken deze gezamenlijke heeren er hun hoofd mede, en geen van hen wist een doeltreffenden maatregel aan te wijzen.

Het Heilsleger deed weliswaar al het mogelijke, om nog duizenden boetvaardige zondaren te winnen, maar aan den anderen kant maakten duizenden misbruik van sterken drank, en geen kriegsgevaar had te Londen een ernstiger verwarring kunnen aanrichten,

dan de op den tweeden Juni door de geleerden voorspelde ondergang der wereld.

De zaken werden verwaarloosd; niemand bekommerde zich meer om zijn dagelijksch werk; ieder was er van overtuigd, dat het doelloos was, nog iets anders te doen, dan zich aan het genot of het gebed te wijden.

Alles, wat de lord mayor kon doen was, dat hij de politie-buraeux der reuzenstad, evenzoo den garnizoenscommandant en ook de soldaten de strengste orders gaf, hun plichten te blijven vervullen en al het mogelijke te doen om de volksmenigte gerust te stellen en het voor buitensporigheden te bewaren.

Maar als de nood het hoogst is, is de hulp

het meest nabij. Toen het er in Londen werkelijk scheef begon uit te zien en de fatsoenlijke menschen bang werden, dat zich ernstige ongeregelgheden zouden gaan voordoen, kwamen dien avond de bladen uit met een bericht, dat weliswaar niet minder sensationeel was dan de voorgaande, maar tevens zeer geruststellend was.

Het bericht was tamelijk kort, met vette letters gedrukt en luidde:

„Aankomst van den beroemden Franschen professor Secours. Secours zal aan de ingezetenen van Londen mededeelen, hoe zij aan het vergaan der wereld ontkomen kunnen! Secours logeert in hotel Cecil!”

Eenige minuten daarna werd inspecteur Marholm op Scotland Yard telefonisch opgescheld en ontving een dringend verzoek van den chef van het hotel om dadelijk een groot aantal agenten van politie te sturen, omdat een onafzienbare volksmenigte het hotel belegerde, om den Franschen professor Secours te spreken.

De „vloot” beraadslaagde eenige oogenblikken.

Daarna gaf hij bevel, dat eenige compagniën agenten in auto's zich naar hotel Cecil moesten begeven om te trachten, de menigte te verspreiden.

Er waren daar misschien eenige honderd-duizenden menschen bij elkander.

Reeds na verloop van een half uur keerden de agenten terug en verklaarden, dat het onmogelijk was, door de menschenmenigte heen te komen.

Londen geleek niet meer op een stad, maar veel meer op een krankzinnigengesticht van onmeetbaren omvang.

Duizenden agenten van politie en militairen joegen, op bevel van de „vloot”, de saamgestroomde menigte uiteen.

Kort daarop verschenen de couranten en brachten, eveneens op order van de „vloot”, geruststellende berichten.

Reeds twee uur later was de opgewondenheid van het volk overwonnen en alleen nog in de kroegen werd door beschonkenen alarm gemaakt.

Marholm, die begreep, dat de menigte alleen door redeneering tot heen gaan kon worden gedwongen, bedacht een list.

Hij ging naar een schilder, die vlug met penseelschrijven overweg kon en liet met zwarte letters op een wit bord de mededeeling schilderen, dat de Fransche professor zijn plannen tijdig bekend zou maken, zoodat iedereen er van profiteeren kon op den dag

van de catastrophie, maar dat hij nu ook verlangde, dat de menschen zich rustig naar huis en aan hun werk zouden begeven, daar hij niet in staat was met de groote drukte, vlak voor zijn vensters, om behoorlijk te denken en zijn werk te doen.

Dat bord liet hij op twee groote stokken spijkeren en, geëscorteerd door een groote politiemacht, naar het Victoria-Embankment brengen, waar hij het door de sterkste der manschappen omhoog liet tillen, zoodat allen die daar verzameld waren, het konden lezen.

De uitwerking was wonderbaarlijk en direct.

Zonder verder talmen verspreidde zich de ontzaggelijke menigte, na een luid „hoera!” voor den Franschen professor Secours te hebben laten hooren.

Toen Marholm hoorde, dat het middel uitstekende resultaten had opgeleverd, was hij daarmee zeer blij; hij keek op de klok, zag dat het kwart voor zes was en wreef zich eens in de handen, mompelend: „En nu dat andere gevalletje; dat zal ook wel goed loopen, denk ik.”

Toen het zes uur was, verliet hij zijn bureau en begaf zich naar huis, maar vóór hij daar aankwam was hij nog even een papierwinkel binnengelopen, waar hij eenige vellen postpapier van uitstekende kwaliteit met een bijzonder hoofd had laten bedrukken.

Daarmede gewapend, begaf hij zich naar huis, zette zich, daar aangekomen, onmiddellijk voor zijn schrijfmachine en schreef een korten brief, die hij in een couvert stak, van een postzegel voorzag en daarna in de bus wierp en dit alles nog vóór hij aan tafel ging.

Toen hij terug kwam zette hij zich met zijn vrouw aan het middagmaal, dat hij met smaak nuttigde, in het volle besef dien dag zeer goed werk te hebben verricht.

In plaats van vroeger, kwam hij den volgenden ochtend met voordacht iets later op het bureau dan zijn chef en reeds bij zijn binnentreden zag hij, dat er iets met Baxter gebeurd was.

Hij lachte in zijn vuistje, maar keek zeer ernstig, toen Baxter hem met een gebaar vol waardigheid verzocht den brief te lezen, dien hij zoo juist ontvangen had.

Marholm voldeed aan dien wensch en las met een ernstig gelaat den brief ten einde, toen stond hij op, ging met een gelaat vol waardigheid naar Baxter toe, maakte een buiging en stak zijn hand uit, terwijl hij op plechtigen toon zei:

„Mag ik de eerste zijn, mijnheer de hoofdinspecteur om u mijn oprechte en welgemeende felicitaties aan te bieden.”

„Dank je Marholm, dank je. Ga zitten. Zool als je gelezen hebt, heeft het Zijne Majesteit

den Koning behaagd mij in den adelstand te verheffen. Ik ben dus van nu af Sir Phileas Baxter, baronet van Scotland Yard. Dat moet je onthouden, Marholm," zei hij, „in het vervolg, ja, zelfs van af dit oogenblik moet je het nalaten, mij „mijnheer de hoofd-inspecteur" te noemen; je hebt zelf gelezen, dat ik baronet geworden ben. Jij moet mij dus in het vervolg noemen, Sir Phileas Baxter baronet van Scotland Yard."

De „vloot", die zich bijna niet bedwingen kon, antwoordde:

„Jawel, Sir Phileas Baxter baronet van Scotland Yard."

Bij deze woorden had Baxter een gevoel alsof hij gezalfd werd.

Dat klonk nog eens grootsch.

Dat moest hij meer hooren.

Hoe vaker hoe beter.

„Heel goed, Marholm, heel goed," zei hij, terwijl hij zijn onderkin op zijn boord uitstalde, „heel goed, maar je behoeft mijn volledige titel niet telkens te herhalen. Ik moet bekennen, het klinkt natuurlijk wel heel goed, maar het is te vermoeiend, . . . hm. . . . te vermoeiend. Me dunkt je moest het in het dagelijksch gebruik maar afkorten tot: Sir Phileas. Dat is genoeg, . . . hm. . . . dat is werkelijk genoeg, alleen. . . . wanneer er vreemden bij zijn, dan is het goed, dat je mijn volledige titel eenige malen herhaalt, om de menschen goed te laten hooren met wien zij spreken. Begrepen?"

„Jawel, Sir Phileas," zei Marholm, die dacht, dat hij zoo aanstonds zou stikken op het gezicht van dien verwaanden blaaskaak.

Hij zei echter niets en trok een vreeselijk eerbiedig gezicht.

Baxter constateerde met groote voldoening, dat Marholm blijkbaar vervuld was van de groote eer, welke hem ten deel gevallen was en zei, na zijn keel te hebben geschraapt:

„Zorg er voor, dat het dadelijk in de couranten bekend gemaakt wordt, Marholm."

„Goed, Sir Phileas Baxter, baronet van Scotland Yard."

„Je moet mij ook nog het rapport geven omtrent hetgeen in den laatsten tijd is voorgevallen."

„Jawel Sir Phileas Baxter, baronet van Scotland Yard."

„En ga nu heen en roep al de beambten van mijn afdeeling binnen, opdat ik hen in kennis kan stellen van mijn promotie."

„Goed, Sir Phileas Baxter, baronet van Scotland Yard."

Hm. . . . dacht Baxter, hij noemt mij toch telkens bij mijn vollen titel. Nu, dat moet hij zelf weten. Ik veronderstel, dat hij dien naam zóó mooi vindt, dat hij het zonde vindt hem af

te korten. Ik zal hem z'n gang maar laten gaan."

Eenige minuten later liep het vertrek vol met detectives, sergeanten, agenten enzovoorts.

Alles wat maar beenen in Scotland Yard had, kreeg van Marholm order om naar het vertrek van den hoofd-inspecteur van politie te gaan.

De „vloot" vermaakte zich met dit alles en lachte in stilte.

Met inspecteur Baxter was het echter geheel anders gesteld.

Met een trotsche houding, de hand tusschen de knopen van zijn vest, zooals Napoleon placht te doen, deelde hij aan zijn manschappen zijn benoeming mede en besloot met de woorden:

„In het vervolg moogt gij mij dus niet anders noemen dan Sir Phileas Baxter baronet van Scotland Yard!"

De manschappen gaven als uit één mond ten antwoord:

„Tot uw orders Sir Phileas Baxter, Baronet van Scotland Yard!" en verlieten daarop het bureau.

„Bedenk eens, Sir Phileas," zei de „vloot" tot zijn chef, „uw benoeming geeft u het recht dat uw adel erfelijk is. In geval overmorgen de wereld niet vergaat, is het een schitterende onderscheiding voor u en uwe familie."

„Goeie hemel!" riep Baxter en keek zijn secretaris aan.

In zijn blijdschap had hij vergeten, dat binnen twee dagen de titel van baron of de erfelijke adel eenige waarde meer voor hem had.

„Duivels!" riep hij, „zoo iets kan ook alleen mij maar overkomen. Ik moet je bekennen, Marholm, dat, nu ik baronet geworden ben, het mij onmogelijk schijnt, dat de wereld vergaan kan; ik geloof niet aan dien onzin."

„Dat is niet goed van u, mijnheer de inspecteur — pardon, Sir Phileas Baxter, baronet van Scotland Yard, ik geloof niet, dat uwe onderscheiding er eenigen invloed op uitoefenen kan, dat de staart van de komeet niet met onze aarde in aanraking komt. Ik ben juist van meening, dat men u dit alles verleend heeft, omdat men weet, dat overmorgen alles ten einde loopt en dat juist daarom Zijne Majesteit u al deze eerbewijzen verleend heeft."

„Zwijg toch!" schreeuwde Baxter, „jij hebt natuurlijk alleen het plan om mij mijn vreugde te vergallen. Je gunt het mij natuurlijk niet!"

„Ik verzoek je nogmaals om onmiddellijk aan de couranten mede te deelen, wat ik je zoo even heb opgedragen."

„Goed, mijnheer Sir Phileas Baxter, baronet van Scotland Yard."

Na deze woorden ging de „vloot" zitten en schreef het bericht aan de couranten.

Twee uren later lazen de ingezetenen van Londen, evenals Raffles, dit verrassende bericht.

Raffles zat met Brand in de club, en las de laatste berichten.

Luidkeels lachend las hij het bericht omtrent Baxter, reikte de courant aan Brand over en zei:

„Zijne Majesteit doet mij concurrentie aan; zulk een grap had ik met Baxter niet durven uithalen; de kerel is baronet geworden!"

„Wat is hij geworden?" vroeg Charly en keek in de courant.

Zij zwegen eenige oogenblikken, waarna Charly zei:

„Jammer maar, dat de wereld op den tweeden Juni vergaat; het is dus slechts een korte vreugde voor hem."

„Wel", antwoordde Raffles, „als zij niet ondergaat, dan kun je er op rekenen dat Baxter, dat de baronet van Scotland Yard de grootste gek in het geheele Koninkrijk zal zijn!

Om dat schouwspel mede te kunnen bijwonen, wensch ik waarlijk, dat de wereld niet zal vergaan. In vertrouwen gesproken, Charly, schijnt het mij toe dat ik een der weinigen ben, die aan een wereldondergang niet gelooven. Maar ik wil probeeren om uit deze geschiedenis zooveel munt te slaan als maar mogelijk is — en daarom — zal professor Secours uit Lyon

de beroemde Fransche professor — — van nu af op het tooneel verschijnen, om te zamen met Raffles uit Londen een streek uit te halen.

„Kom ga mee, je kunt me daarbij prachtig helpen en we hebben nog een heele boel te doen. Je zoudt me een groot genoeg kunnen doen met nu allereerst even naar de Great Western Docks te gaan, je weet wel, daar bij Great Hermitagestreet, om te zien of daar al de buizen, waarop ik voor 100 pond sterling voor vier dagen recht heb gekregen, aanwezig zijn.

„Overmorgen moeten ze bij Oxford Gardens, je weet wel bij North Kensington liggen, daar is een groot terrein, wat uitstekend voor mijn doel geschikt is. Als je bij de Western Docks bent geweest en je hebt daar alles in orde bevonden, doe mij dan het genoeg en rij met een taxi even alle transportfirma's af met wie ik heb gecontracteerd, om de buizen naar Oxford-Gardens te brengen. Je moet je er van overtuigen, dat de lui doen wat ze gezegd hebben, want als ik er niet op rekenen kan, dat de buizen, die voor de nieuwe rioleering van Londen moeten dienen, daar aanwezig zijn, dan valt mijn heele plan in duigen en dat zou jammer zijn."

„All right Edward," antwoordde Brand en hij was al weg, vóór Raffles er nog één woord aan toe had kunnen voegen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De dag van de catastrofe.

Het is zes dagen later.

In een der vertrekken van Hotel „Cecil" stond John Raffles als Fransch professor vermomd en keek door zijn lorgnet met een ernstigen blik naar de heeren, die zich om hem verzameld hadden, ten einde raad van hem in te winnen, hoe zij zich te houden hadden bij het vergaan der wereld.

„De zaak is zeer eenvoudig, mijne heeren", zei Raffles, „ik zal in de buurt van Oxford Gardens met toestemming van den lord mayor eenige duizenden stuks groote buizen zooda-

nig laten neerleggen, dat er duizenden menschen in geplaats kunnen worden.

Deze buizen zal ik, nadat u er morgennacht allen zijt ingekropen, aan beide einde afsluiten en ze door middel van een zuurstofpomp de noodige lucht toevoeren.

Het verblijf in de buizen zal vier-en-twintig uren duren.

Na verloop van dien tijd is de staart van de komeet door den dampkring van de aarde heengegaan, de atmosfeer is dan weer gereinigd en u kunt de buizen verlaten door de deksels er

weer af te nemen. U zult dan, gelijk in de arke van Noach, het vergaan der wereld te boven zijn gekomen en gered zijn.

Ik verzoek u, om deze mijn wetenschap omtrent het redden van het vergaan der wereld, als mijn geheim te beschouwen, want ik geloof niet in staat te zijn meer dan vier- of vijf-entwintigduizend personen in de buizen te kunnen bergen.

„Ik geloof, dat ik al mijn maatregelen goed heb genomen. Zooals u weet heb ik van de autoriteiten toestemming gekregen om de buizen naar Oxford Gardens te vervoeren, hetgeen natuurlijk aanzienlijke financiële offers eischt. Hoezeer het mij dan ook spijt, ja, ofschoon het mij zelfs tegen de borst stuit, moet ik van een ieder, die van de buizen gebruik maakt een zeker entreegeld heffen; maar ik denk, dat de menschen dat wel graag zullen betalen, daar zij er als het ware hun leven mee koopen. Het bedrag per persoon bedraagt vier pond sterling, vooruit te betalen.

„Ik heb er voor gezorgd, dat de buizen goed in elkander sluiten, dat de ruimten goed met cement dichtgestopt en dat alles vooraf door ingenieurs onderzocht wordt.

Dan kunnen reeds morgenavond, zoodra het donker wordt, de door u uitverkorenen in de buizen kruipen. Ik zelf zal, voorzien van een glazen masker, de zuurstofpomp bedienen en het teeken geven, zoodra de atmosfeer weer gezuiverd is van het blauwzuur der komeet.

Al uw zaken van waarde kunt u het beste bij de een of andere Bank deponeren. Ik maak aanspraak op 25 procent van de bij de Bank gedeponeerde waarden, als belooning voor de redding.”

Alle aanwezigen waren met dit voorstel tevreden en professor Secours ging voort:

„Mijne heeren, zaken zijn zaken; al ben ik ook een Fransch professor, daarom wil ik toch niet gaarne mijn reis te vergeefs gemaakt hebben en verzoek u daarom, om mij in den loop van den dag de chèque's toe te zenden, zoo dat ik in de gelegenheid ben, ze nog vóór het begin van het vergaan der wereld te incasseeren!”

De aanwezigen verklaarden zich ook hiermede tevreden.

Het vooruitzicht op redding en de vrees voor den ondergang der wereld verlamde hen zoodanig, dat zij tegen professor Secours, die plotseling uit Frankrijk was overgekomen, opzagen als tegen een God.

Bij de volksmenigte was dit geheel anders.

Deze begon reeds op den avond van den eersten Juni zich dronken te drinken, terwijl voor de „vloot” de moeilijkste nacht en de moeilijkste diensturen aanbraken.

Zooewel hij, als de agenten, die in de buurt van Oxford Gardens dienst deden, wisten van het reddingsstation, dat daar gemaakt werd.

Eindeloze rijen van vrachtwagens, beladen met buizen, hadden dagen achtereen naar North Kensington gereden.

Ingenieurs en werklieden waren dagen achtereen bezig de buizen in elkaar te zetten, terwijl professor Secours, bezig was om een zuurstofpomp te plaatsen.

Het was des nachts omstreeks twee uur, het uur dat professor Secours bestemd had, om in de buizen te kruipen, toen Sir Phileas Baxter, de nieuwe baronet van Scotland Yard, tot zijn gasten zei:

„Waarde vrienden, het is tijd dat ik u moet verlaten.”

Hij was een der weinige uitverkorenen, die van den lord mayor van Londen het bericht gekregen had, dat zij in Oxford Gardens in de buizen, van het vergaan der wereld gered zouden worden.

Hij ging in een taxi naar de bestemde plaats.

Van alle kanten kwamen daar rijtuigen en auto's aan.

Met een ernstig gezicht stond Raffles bij den ingang der buizen, hij had een notitieboekje in de hand, liet zich de namen zeggen van elk der aangekomenden; vergeleek of hij reeds een chèque van hen had ontvangen en stond ze eerst daarna toe in de buizen te kruipen.

De een na den ander kropen de voornaamste en rijkste burgers in de donkere opening en toen de morgen aanbrak, was de laatste persoon den lord mayor gevolgd, die het eerst naar binnen gekropen was.

Raffles gaf Charly Brand een wenk en zei:

„Laat ons nu den deksel sluiten, onze maskers voordoen en het zuurstofapparaat in werking stellen.”

„Wel, Edward”, zei Brand nu, „ik geloof dat dit de grootste truc is, die je ooit heb uitgevoerd. Nu bevinden de voornaamste ingezetenen van Londen zich in de buizen. en kun je met ze doen wat je wilt.”

„Dat is zoo,” hernam Raffles, „maar ik vind het zoo al welletjes. We zullen ze nu nog gratis het schouwspel van de komeet te zien geven. Ga jij daar even voor zorgen, dan zal ik in dien tijd de komst van het luchtverschijnsel aankondigen.”

Brand knikte en verdween in looppas. Heel in de verte, vlak bij een der hekken van het afgeschoten terrein, stond een houten stellage opgesteld, waaraan allerlei vreemd gevormde papieren buisjes hingen, net precies alsof de houten stellage een vrouw was, welke zich het haar in papillotten had gedraaid.

Brand hield een lucifertje aan een der einden en eensklaps begon het papieren cilindertje te gloeien; de gloed deelde zich ook aan de andere papieren cilinders mee en in een oogwenk stond de geheele houten stellage te gloeien.

Een duizendvoudige kreet, afkomstig van het volk, dat buiten de hekken in angst en vreezen de komst van de komeet afwachtte, klonk door de lucht en allen wezen naar een groote, roode, vurige bol, waaromheen als een krans van vuur allerlei vonken schoten, verhieft zich in de lucht en bleef eenige graden boven den horizon hangen. En terwijl de bol zich langzaam van Noord naar Zuid bewoog liet zij een breed en waaivormigen staart achter, die evenals het hemellichaam zelf, rood gloeiend scheen te zijn.

Dat was de komeet met haar staart van blauwzuur. Nu was het einde der wereld nabij.

Een angstgeloed, zooals men hoort, wanneer de wilde dieren uit een brandend woud vluchten, steeg op en bereikte ook de ooren van hen, die zich in de buizen hadden verscholen. De meesten klopte het hart van angst en onrust. Sommigen waren echter zoo brutaal, dat zij nog even voor den dag kwamen, om het lichtverschijnsel, dat dood en verderf zou brengen, te zien en bleven er naar kijken totdat Raffles met het masker voor, allen beval naar binnen te gaan, waarna hij de deksels sloot.

Op dat oogenblik kwam Brand terug.

„Ziezoo, Charly,” zei Raffles, „dat is zoover gelukt, neem jij nu een auto, rijd naar huis en slaap uit; ik zal de zuurstofpomp in beweging houden, opdat de lieden in de donkere buizen niet stikken.”

In de verte hoorde men nog steeds de kreten van de volksmenigte, die de komeet gadesloeg.

Aan duizenden agenten wilde het niet meer gelukken, de orde te handhaven.

Militairen moesten de menschen tegen elkander beschutten, alle winkels waren gesloten en de geheele stad scheen uitgestorven.

Maar buiten het afgeschutte terrein was niets van de komeet te zien, hoe zorgvuldig duizende bedaarde en verstandige Londenaars den hemel ook met hun kijkers afzochten.

Niets verroerde zich; de lucht bleef helder; den volgenden ochtend kwam de zon op en vergeefs keek de menigte naar den hemel, om te zien, of de komeet reeds aankwam.

Des namiddags tegen vier uur verkondigden de couranten door extra bladen, dat van de sterrenwacht het bericht gekomen was, dat de aarde de baan van de komeet reeds gepasseerd was en dadelijk hoorde met duizenden jubelkreten.

Op denzelfden tijd opende Raffles de deksels der buizen en de eerste zich in zweet badende en bevende voorname Engelschman kwam te voorschijn.

Hoofd-inspecteur Baxter, die nu aan de beurt kwam, was ten gevolge van het gebruik van sterken drank, ingeslapen en verroerde zich niet, zoodat een lady, die het eerste na hem volgde, hem met alle krachten vooruit moest duwen, om den ingang te bereiken.

Toen hij verscheen, werd hij met vloeken begroet, hetgeen hij aanhoorde met het onverschillige uiterlijk van een beschonkene.

Daarna ging hij naar Londen.

„Dat is ongehoord”, zei de lord-mayor toen hem dit geval eenige uren later ter oore kwam; „de houding van den hoofd-inspecteur is beneden alle kritiek! Ieder van ons heeft zich fatsoenlijk gedragen; ik zal er hem over onderhouden.”

„Doe dat”, zei John Raffles, alias professor Secour, en zoo gebeurde het ook.

Den volgenden dag verkondigden de couranten, die eerst nu met de buizenstreek van Raffles bekend geworden waren, dat John Raffles van de rijkste ingezetenen van Londen vijf-en-twintig procent gekregen had, door hen van den ondergang der wereld te redden.

Maar inspecteur Baxter zat met een zwaar hoofd in Scotland Yard en wierp de „vloot” den inktpot naar zijn hoofd, toen deze hem den brief van den lord mayor voorlas, waarin hij hem een duchtig standje schopte.

Bij den brief van den Lord Mayor was nog een brief ingesloten van het cabinet van Z. M. den Koning, waarin deze hem in aansluiting op den brief van den Lord Mayor vervallen verklaarde van den titel, welken Z.M. hem pas verleend had.

„Duivels!” vloekte Baxter, „het was inderdaad beter geweest, dat de wereld maar vergaan was; dan zou ik ten minste nog baronet van Scotland Yard zijn.”

„De komeet kan dezen wensch niet in vervulling brengen”, zei de „vloot”; „dus een volgenden keer, mijnheer de inspecteur.”

En de titel „inspecteur” sprak hij zóó luid uit, dat Baxter zeer goed begreep, dat hij nooit meer baronet van Scotland Yard zou genoemd worden.

Hij kwam natuurlijk nooit te weten wie hem den titel verleend en ook weer afgenomen had, want indien dat het geval geweest ware, dan had hij zeker Marholm niet alleen met inktkokers bekogeld, maar hem met kleeren en al in een vat met inkt gedoopt en er zóó lang ingehouden hebben, op gevaar van stikken af, dat de goede „vloot” voor zijn geheele leven het zwart niet meer van zijn lichaam had kunnen verwijderen.

Maar John Raffles, de Grootte beroemde Onbekende van Londen, stichtte ter gedachtenis aan den ondergang der wereld op den tweeden Juni een ziekenhuis en gaf daarvoor het door hem bij de catastrofe verdiende kapitaal van zeventien millioen pond sterling, zonder eenige korting als bouwfonds.

In dit ziekenhuis zouden in het vervolg alle ingezetenen van Londen, zonder aanzien van rang of stand, gratis verpleegd en behandeld worden.

Zoo wist Raffles als steeds uit kwaad goed te laten voortkomen.

De volgende aflevering (Nr. 584) zal bevatten:

„DE BAJADERE”.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending